

HEDWIG COURTHS-MAHLER

KETTŐS VONZÁSBAN

SZERELEM ÉS FÉLTÉKENYSÉG EGY NEMESI BIRTOKON

Viktor Valberg több éve nem látta elvált feleségénél élő gyermekét. Annál nagyobb a meglepetése, amikor Rita betoppan hozzá, és kiderül, hogy a jövőben otthont kell nyújtania számára. Édes agglegény-életének feladása túl nagy áldozat lenne tőle, ezért mielőbb férjet akar keríteni felnőtt lányának...

35. Regényfüzet. II. kiadás
Megjelent: 2006.03

Viktor Valberg báró tegnap tért vissza többhónapos útjáról. Ősszel utazott el a hegyek közé, Tirolba, ahol már-már törzsvendégnek számított.

Szenvedélyes síelő lévén, kihasználta az eszményi körülményeket, és téli sportokkal fejlesztette erőnlétét, így készülve a közelgő báli szezon megpróbáltatásaira. Teste visszanyerte megszokott ruganyosságát, idegi fáradtságát is kipihente, vonásai kisimultak: egyszóval elégedetten gondolt vissza az élményteli kirándulásra.

Most éppen a tükör előtt állt elegáns öltözékében, és fürkésző, kritikus pillantást vetett magára. Amit látott, legyezgette hiúságát: senki sem hitte volna róla külseje alapján, hogy túl járt már az ötvenen. Egy határozottan jóvágású férfi nézett vissza a tükörből, akin az öregedés leghalványabb jelei sem látszottak. Dús haja laza hullámokban omlott homlokára, amelyet nem barázdáltak gondok. Halántéka itt-ott már tiszteletet keltően deresedett, de ez csak a figyelmes szemlélőnek árulkodhatott a koráról. Ám még az ilyen alapos szem is elbizonytalanodott Viktor tüzes tekintete, karcsú, közepmagas termete, acélos izmai láttán.

Valberg bárót körülrajongták a hölgyek. Ő pedig diadalmas hódítóként válogatott a szebbnél szebb nők között, előbb-utóbb persze mindegyiket megunva. Sosem tudott ellenállni egy vonzó szépségnek, így nyughatatlan szíve mind újabb és újabb kalandok felé hajtotta.

Közel húsz évvel ezelőtt minden addiginál hevesebb lángra lobbant. Természetétől szokatlanul tartós érzelem fűzte a szőke Lisa von Rippach kisasszonyhoz. Lisa, kihasználva a férfi szerelemből fakadó pillanatnyi vakságát, minden női fortélyát bevetette, hogy örök időre magához láncolja őt. Viktor báró végül megadta magát a sorsának, és – a fejét csóválva s hitetlenkedve bár, hogy ez megtörténhet vele az –, oltár elé lépett.

– Sejttem, hogy nem lesz jó vége. Kíváncsi vagyok, meddig bírom a házaseletet – mondta akkoriban bizalmas baráti körben.

Lisa persze határtalanul büszke volt magára, élvezte vesztés vetélytársnői irigységét.

Ifjú felesége kívánságára Valberg hajlandó volt Düsseldorfba költözni, ahol a lány szülei éltek. Egy ideig méltósággal tűrte a férji szerepet. Persze Düsseldorfban is sok szép nővel került kapcsolatba, és ő hű maradt csapodár természetéhez.

Majd igazolódott baljós előérzete: a házasságuk zátonyra futott. Három évvel az esküvő után Lisa kezdeményezésére elváltak egymástól, okot erre a férj bőségesen adott. Házasságuk egyetlen gyümölcsét, kislányukat a bíróság az asszonynak ítélte, aki szüleihez költözött.

Valberget őszintén megviselte a szakítás. De letörtsége nem tartott sokáig, majd átcsapott önfelelt boldogságba. Boldog volt, hiszen végre szabadon és függetlenül mozoghatott. Szentül fogadkozott, hogy soha többé nem fog megnősülni, nem fog véget vetni a mostani áldott helyzetének.

Az első években még udvariasságból, de különösebb érzelmi kötődés nélkül, rendszeresen érdeklődött az asszony szüleinél gyermeke felől. Sőt élt bíróság adta jogával is, és időről időre meglátogatta a kislányt, pedig ezeket az alkalmakat az anyósa igyekezett jelenlétével elviselhetetlenné tenni.

Aztán tudomást szerzett arról, hogy volt felesége újból férjhez ment, és első házasságából származó gyermekét a szüleire bízta. Majd meghalt az apósa, és ezután már csak egyszer látta a gyermekét. Ekkor olyan ellenségesen viselkedett vele a nagymama, hogy a báró úgy döntött, a továbbiakban eltekint a látogatástól. Kereken kijelentette, hogy – jóllehet ő adta a válóokot – nem hagyja magát iskolás gyerek módjára rendreutasítani.

Gyöngéden elbúcsúzott az akkor hatéves kislányától, megajándékozta mindennel, ami csak egy gyermeki szívnek örömet okozhat, és így szólt hozzá:

– Ha majd megnősz, kicsikém, akkor eljössz a papádhoz, aki téged nagyon, de nagyon szeret! De addig itt kell maradnod.

Néhány év múlva meghalt a házsártos anyós is, és a báró volt felesége vette magához a leánykát, akiről ezután már semmit sem hallott.

Visszatért szülővárosába, ahol egy pompás villát, ideális legénylakást építtetett. Anyagi gondjai nem voltak, ebből adódóan minden luxust, kényelmet megengedhetett magának. Az elhunyt édesanyjától örökölt vagyon egy csapásra milliommossá tette. Anyja Oelderloh lány volt, tehát grófi családból származott, még ha egy pénztelen tiszthez ment is feleségül. A báró apjának ugyanis lenyűgöző személyiségén és tisztí rangján kívül egy vasa sem volt. Egy gyermektelen nagybátyja ugyan rá, mint a család utána következő legidősebb tagjára szándékozta hagyni az ősi valbergi birtokot, de túlélte örökösét. Viktor apja így nincstelen őrnagyként szállt sírba.

Oelderloh grófnő halála után fia birtokba vehette az anyai örökséget; és – röviddel a válás után – a Valberg-uradalmat is. Azonban csak nyűgnek, szenvedésnek érezte a birtokosi életet, mivel számos kötelezettséggel járt, amit a szabadságra vágyó ember nehezen viselt.

Szerencsére nem ő volt az utolsó Valberg, a név továbbörökítése biztosítva volt, így legalább ettől a gondtól megszabadult. Inkább lemondott volna javairól, mintsem újból megházasodjon, de unokafivére megajándékozta a családot egy fiúgyermekkel. Az új reménység, Günter Valberg ugyanabban a városban lakott. A vagyontalan fiatalember katonai pályára lépett. Viktor becsületbeli ügynek tartotta az utód támogatását.

A két Valberg remekül megértette egymást, az évek során különlegesen bizalmas kapcsolat alakult ki közöttük. Bár Günter alig töltötte be a harmincat, és úgyszintén pezsgő életet élt. Idősebb rokona mellett mégis ő tűnt a megfontotabbnak. Hiányzott belőle a másik legendás könnyelműsége.

A fiatalembernek anyagi viszonyait illetően Viktor báró nagyvonalú támogatása miatt nem lehetett oka panasza. Híven a családi hagyományhoz, ő is szegény lányba lett szerelmes. Érzelmei nem maradtak viszonzatlanul, de kénytelen volt belátni, hogy ilyen körülmények között szó sem lehet házasságról. Arra nem alapozhatta jövőjét, hogy egyszer majd rászáll a Valberg vagyona, hiszen Viktor báró a lehető legjobb egészségnek örvendett, és azt sem lehetett kizárni, hogy valamikor még megváltoztatja merev házasságellenes álláspontját, és saját fiúgyermekét születik.

Ma este, hogy visszatért a hosszú útról, Viktor Valberg számos barátját és ismerősét szándékozott meglátogatni. Előtte azonban még Günter bárót várta, akit elsőként akart üdvözölni, hogy egyidejűleg egy fontos dolgot beszéljen meg vele.

Éppen a kis szalonjában tartózkodott, amikor az inas, bizalmi embere, báró Günter Valberg érkezését jelentette. Viktor kifogástalan modorú, iskolázott személyzettel vette körül magát, amely az évek során kitanulta, hogy a báró szemvillanásából is értsen.

Günter belépett a szalonba. A fiatalember valamivel magasabb volt rokonánál, karcsúságát remekül szabott egyenruhája is kiemelte. Szélesebb válla, napbarnított arca nagybátyjánál is energikusabb lényéről árulkodott.

A két férfi kemény kézszorítással üdvözölte egymást.

– Pontos vagy, mint mindig – mosolygott Valberg ura.

– Alig vártam már, hogy újra találkozzunk. Örülök, hogy ilyen vidáman és egészségesen látlak viszont.

– És így tovább, és így tovább! – vágott Viktor a másik szavába. – Ne erőlködj! Nem tudom elhinni, hogy téged, leendő örökösömet boldoggá tenné a szívós természetem.

Günter mosolygott.

– Még ha esküvel fogadnám, hogy őszintén így érzek, akkor sem tudnálak meggyőzni. De azt legalább elhiheted, mennyire örülök a visszatértednek. Nagyon hiányzott már ez a kies hajlék, és a szakácsod ételcsodáihoz hasonló sem jut az embernek akárhol.

Viktor bólintott.

– Na látod, ezt nem kétlem. De foglalj már helyet! – Leültek, majd a báró folytatta. – Tudod, fiam, az a furcsa érzésem támad veled kapcsolatban, hogy az utadban állok. Míg élek, nem jutsz hozzá, az örökséghez. Egy mesébe illő, nemes lélekről lehet csak elképzelni, hogy ilyen helyzetben örülni lenne képes az egészségemnek. Neked, gyarló embernek sokkal megnyugtatóbb lenne egy vénséges vén nagybácsi, akinek a napjai meg vannak számlálva.

Günter felnevetett.

– Te, mint vénember! Nem is remélem, hogy megélem valaha! De, és ezt szívemből mondom, nehogy azt hidd, hogy képes lennék a birtokra ácsingózni, miközben álszentül, örömkönnyeket morzsolgatok a szememben. Én talpig becsületes, ámbár szegény fickó vagyok, akinek eszébe sem jutna jötevéjének rosszat kívánni. Vedd végre tudomásul: egy őszinte, hálával teli szerencsétlennel állsz szemben, nem pedig holmi minden hájjal megkent haszonlesővel.

Mindezt a fiatalember teljes hittel és nyugalommal mondta.

– Jól van. Befejezem a zsörtölődést – szólalt meg Viktor, mihelyt rokona szájából hallotta azt, amit hallani akart. – De pontot mégsem tehetek a téma végére. Ugyanis azért hívatlak ide, hogy meghallgasd és megfontold az ajánlatomat.

Günter kérdő tekintettel nézett rá.

– Feszülten figyelek.

– Hm... Mindent szép sorjában! Előbb helyezzük magunkat kényelembe, és gyűjtsünk rá! Egy konyakot? Nos, ha az áldozati tüzek már égnek – tréfálkozott – akkor elkezdéném. Már régóta úgy érzem, elhanyagolom a birtok körüli teendőket. Csak kolonc a nyakamon: gátol a szabad mozgásban. Tudod, mennyire élvezem a kötetlen életet, mennyire gyűlölök mindent, ami ebben megakadályoz. Még amit magamtól talán szívesen elvégeznék, attól is irtózom, ha a kötelezettség leghalványabb árnyéka rávetül. Renge-teget kell vesződnöm Valberggel. Most is ezernyi gond gyötör: a jószágigazgató úgy érzi, élete hetvenedik évére belefáradt a munkába, és nyugdíjaztatását kéri. Szívem mélyén kénytelen vagyok igazat adni neki. De hát kivel tudnám őt helyettesíteni? Te jó ég, rögtön rossz kedvem lesz, ha belegondolok, mi minden vár rám a közeljövőben. Az öreg keze alatt minden úgy ment, mint a karikacsapás. Egy új emberben mégsem bízhatom meg ugyanúgy, vakon! Az első időben semmiképpen sem hagyhatom felügyelet nélkül. Bele tudod képzelni magad a szorító helyzetembe?

Günter figyelmesen követte a szavait.

– Persze. Huzamosabb ideig Valbergben kellene maradnod, míg az új alkalmazott betanul.

– Jól látod, feltétlenül ezt kell tennem. Éppen ez a „kell” nem hagy nyugodni. A vidéki élet így is száműzetéssel ér fel a számomra. Egy hetet nem bírok ki itt egyhuzamban állandó ásítózás nélkül!

Günter csak nevetett. Majd mélyet sóhajtva így szólt:

– Ebben eltér a véleményünk. Fel nem foghatom, hogy lehet ennyire idegenkedni a vidéktől. Hisz Valberg maga a csoda, és a környéknél sem tudnék szebbet elképzelni. A kastély berendezése kényelmes, még áram is van. A birtok a legpompásabb vadászterület kellős közepén fekszik, ráadásul a szomszédban is kedves emberek laknak, akikkel igazán el lehet néha társalogni.

– Az ízlésünk különbözik – fintorgott a másik. – Talán ha a magam kedvtelésére időznék Valbergben, kellemesnek találnám az egészszet. Amúgy a szomszédság a Cronersheim-birtok kivételével, meglehetősen messze esik. Egy-egy csinos nőért ugyan kilométereket lennék hajlandó utazni, de hiába kerestem őket a környéken. Ráadásul Cronersheim megrögzött agglegény, és alig van odahaza. Amúgy is ellenszenves nekem az a szájhős, jobb kapcsolatba sem kerülni vele.

– Mindezek ellenére: Valberg kárpótol a kellemetlenségekért.

– Úgy, úgy. Tehát nem volna ellenedre, ha itt kellene eltöltened életed nagy részét?

– Ellenkezőleg. Ha például a nyáron néhány hétre meghívnál, rögtön igent mondanék.

– Hm. Nyaralni... De mondd csak, hajlandó lennél-e birtokosként a földet túrni Valbergben, ha ilyen döntés elé kerülnél, te, a példás és kötelességtudó katona?

Günter alig tudta leplezni izgalmát.

– Valóban hűen szolgálom a hazát, szívvel-lélekkel átérzem a feladat fontosságát. Egy férfi tartsa becsben, és lelkiismeretes alaposággal végezze a munkáját! De mondhatom, én lennék a legboldogabb, ha saját kezemmel, veritékem hullajtásával művelhetném azt az akár csak talpalatnyi földet, amelyet magaménak tudhatok.

Viktor mosolyogva nézett unokaöccse lelkes arcába, és a kezét izmos vállára tette.

– Fiam, miért titkoltad idáig előttem, hogy ennyire rajongsz a vidéki életért?

– Sosem kérdezted. Nem tudhattam, érdekel-e egyáltalán. Ez olyan szenvedély, amelyet az ember inkább mélyen eltemetve őriz magában, nehogy kinevessék, hiszen teljesíthetetlen vágyálomról van szó.

Viktor tiltakozva rázta a fejét.

– Dehogy teljesíthetetlen! Végre rátérek a fő mondanivalómra: Mit tennél, ha az öledbe hullana a valbergi birtok? Hajlandó lennél-e magad igazgatni azon az áron, hogy lemondasz a katonai pályáról?

Günter bólintott, bár egyelőre még képtelen volt eldönteni, hogy nagybátyja nem tréfál-e vele. Viktor egy ideig elgondolkozva kutatta az arcát, mintha a fiatalember gondolataiban próbálna olvasni. Majd hirtelen így szólt:

– Nos, akkor rövidre fogom. Halljad, milyen javaslatot teszek neked, csak hogy ne kelljen a halálomra várnod. Még most, életemben át veheted Valberget a következő feltételek mellett: Az öreg jószágigazgató keze alatt dolgozol ebben az évben, hogy az utódja ne tudjon az orrodnál fogva vezetni. Majd teljesen átveszed a gazdaság irányítását, és az örökösöm, azaz a magad teljes megalégedésére végzed a feladatod. Arra az esetre, ha vénségemre megkedvelném a vidéki idillt, fenn lesz tartva számomra néhány szoba a kastélyban, amelyek fölött bármikor rendelkezhetem. A birtok bevételei felerészt téged, felerészt engem illetnek. Nos, egyelőre ezek a legfontosabbak. Ha igent mondasz, súlyos terhet veszel le a vállamról, és tudom, hogy az uradalom a lehető legjobb kezekbe kerül. Te pedig már most birtokosnak nevezheted ma-

gad, kényedre-kedvedre intézkedhetsz, és fáradozásaidért cserébe az eddigieknél nagyobb jövedelem üti a markodat. Valberg tudvalevőleg gyümölcsöző, ha jól gazdálkodnak rajta. Mit szólsz az ajánlathoz?

Günter halottsápadt lett, teljesen a szavak hatása alá került. Hirtelen felsejlett előtte kedvese képe. Most végre lehetősége nyílik arra is, hogy saját lábára álljon, és családot alapítson. Ez olyan vonzerőt jelentett, amelynek nehezen lehetett volna ellenállni. Felfoghatatlan volt számára, hogyan érhetette egyik pillanatról a másikra ilyen szerencse. Egy ideig eltartott, amíg egyáltalán meg tudott szólalni.

– Itt ülök előtted, és teljesen meg vagyok zavarodva. De hát így van ez, ha egy magamfajta szegény ördög előtt megcsillantják a főnyereményt. De még így is fel tudom becsülni, mekkora vagyonról mondasz le a javamra. Nem csoda hát, hogy egy pillanatra elakadt a lélegzetem. Ha nem tréfálsz velem, akkor sem hiszem, hogy alaposan megfontoltad a döntést.

Viktor a fejét rázta.

– Nehogy azt hidd, fiam, hogy nem érleltem magamban eleget a gondolatot. Jól tudom, hogy Valberget te jövedelmezőbbben tudnád működtetni, mint én. Elég gazdag vagyok ahhoz, hogy a jövedelem feléről lemondhassak.

Unokaöccse elgondolkozva ráncolta a homlokát.

– Tegyük fel, hogy igazad van. De egy tényezőt bizonyosan kihagytál a számításból.

– Miről van szó?

– Arról, hogy még egyszer megházasodhatsz, és fiú örökösöd is születhet.

– Álmomban sem jutna ilyesmi eszembe. Azt hiszed, hajlandó vagyok újra igába hajtani a fejem? Nem vagyok örült! – tiltakozott hevesen a férfi.

Günter ezen csak nevetni tudott.

– Semmit sem lehet előre tudni, Viktor bácsi...

– De hiszen ez teljes képtelenség! Ne próbáld bebeszélni magadnak ezt az abszurd gondolatot, amelyen megbukhat az egész tervem. De jól van. Próbáljunk számolni ezzel a szörnyűséggel is! Feltéve, hogy újból megházasodom, és a frigyből még fiú is születik, az huszonegy éves kora előtt semmiképp sem vehetné át a birtokot. Foglaljuk tehát a szerződésbe azt is, hogy amennyiben halálom után törvényes örökösöt hagyok hátra, annak nagykorúságáig te igazgatod Valberget, és senkinek a beleszólását nem kell elfogadnod. Gondolom, ez már elegendő biztosíték. Az írásbeli szerződést is csupán a te megnyugtatóra kötjük, nekem ugyanis eszem ágában sincs elkötelezni magam egy nő mellett. Mondjál végre igent, lépjél ki a hadsereg kötelékéből, és költözz a kedvemért a valbergi kastélyba! Könnyen lehet, hogy többször meglátogatlak majd ott. Mindenesetre együtt utaznánk oda, hogy rendezzük a folyó ügyeket. Átadom az összes limlomot, az iratokat, kiválasztom azokat a szobákat, amelyeket fenntartok magamnak. Tehát ne sokat gondolkozz! Beleegyezel?

Günter arca lángba borult az izgalomtól. Érezhetően remegett a hangja, amikor megszólalt.

– Tényleg komoly a szándékom? Micsoda nagylelkűség...

– Lárifári! Szó sincs nagylelkűségről. Éppen ellenkezőleg; önzésből, a magam érdekében döntöttem így. Szóval: igen vagy nem?

Günter felugrott.

– Az akarat nem hiányzik belőlem, Viktor bácsi. Bolond, aki ilyen ajánlatot kap, és nem ragadja meg mindkét kezével. Nem is sejtéd, milyen boldogságot kínálsz nekem. Én... ó, Viktor bácsi... nem is találok szavakat, amelyekkel kellőképpen meg tudnám köszönni neked ezt a nemes gesztust!

Viktor tréfásan menekülő mozdulatot tett.

– Légy szíves, kímélj meg az efféle hálaáradattól! Szóval megegyeztünk. Ezennel lezárom a témát. Légy vendégem a holnapi vacsorán! És most udvariatlanul kidoblak, mert látogatóba ígérkeztem.

Günter Valberg rokonától vidám, de még mindig izgatott lelkiállapotban távozott. Tudta, milyen sorsdöntő fordulatot hoz ez a beszélgetés az életében. Nagybátyja révén egy csapásra olyan anyagi helyzetbe került, ami óriási távlatokat nyitott meg előtte. Mindenekelőtt lehetővé vált, hogy immár emelt fővel léphessen kedvese szülei elé, és megkérje tőlük a leány kezét.

Szíve választottja, Carry von Platen az ezredesének lánya volt. Apjától szerény körülményei miatt semmiféle hozományt nem lehetett elvárni.

Carry szépségét mindenki csodálta, mégsem talált elfogadhatót a gavallérok között. Günter már első találkozásukkor szerelemre gyúlt iránta, mégsem vallotta be érzelmeit a lánynak. Tudta, amíg ilyen szü-

kös anyagi helyzetben van, úgysem vehetné feleségül, és túlságosan szerette ahhoz, hogy kitegye egy bizonytalan jövőnek.

Carry szemei azonban félreérthetetlenül tudatták vele, hogy a vonzódás kölcsönös. Közös társaságuk lévén, gyakorta találkoztak, így nem is lehetett elkerülni az érintkezést. A véletlen, amely mögött persze Carry mesterkedését sejthetjük, elősegítette azt is, hogy néha négy szemközt maradjanak. Ilyenkor Günternek minden önuralmát össze kellett szednie, hogy szerelmét karjai közé ne kapja, és ajkát csókokkal ne borítsa.

Az ezred egy novemberi napon vadászünnepelet rendezett. Az esemény izgalomba hozott mindenkit, felbolygatta az egész város életét. Természetesen az úri társaság hölgy tagjai sem maradhattak távol, így az ezredes lánya is megjelent. A sors ismét úgy hozta, hogy a vadászat során Günter mellett lovagolt.

Carry remek lovas volt, férfiakat is megszégyenítő biztonsággal ült a nyeregben. Lova azonban ez egyszer rosszul lépett, és felbukott. Günter ijedten ugrott le a nyeregből. Miközben felsegítette a lányt, ő karját a férfi nyaka köré fonta. Az ifjú heves vére, amelyet ezúttal vadászszenvedély is fűtött, a forrpontra jutott. Carry szeméből ugyanazt a forró vágyakozást olvasta ki, amely az ő szívét is eltöltötte, és ennek már nem tudott ellenállni. Ajkuk hosszú, szenvedélyes csókban forrott össze.

Az érzelmek őszinte percei után kijózanodva Günterben keserű önvád és lelkiismeret-furdalás támadt. Kitérte a lány előtt titkát: mit érez iránta, és miért nem versenghet nyíltan a kezéért. Majd, mintha meglopta volna szerelmét, bocsánatáért esedezett, amiért egy röpké pillanatra elfeledkezett a valóságról, és szabad utat engedett érzéseinek.

A leány ábrándozó mosollyal hallgatta vallomását.

– Nem volt ez előttem titok, Günter. Miért kellene megbocsátanom? A szerelmet nem lehet józan megfontolásokkal elfojtani. Ne zavarjuk meg ezt az órát ilyen önmarcangolással! Ki tudja, mikor lesz alkalomunk újra a boldog együttlétre.

Günter ezek után mindent megtett, hogy módot találjon a lánnyal való találkozásra. Úgy vélte, ha nagybátyja hazatér, segítségére lesz majd abban, hogy a nyilvánosság előtt is vállalhassák kapcsolatukat.

– Bízom Viktor bácsi nagylelkűségében. Bánom is azt, hogy milyen körülmények között élünk, amikor végre magam mellett tudhatlak! Bírjuk ki még ezt a kis időt!

Carry elnéző mosollyal hallgatta lelkes tervezgetését. Dehogyan szándékozott olyan házasságra lépni, amely mindjárt gondokkal és pénzsűkével kezdődik. Szülei példáján okulva jól tudta, hogy a nélkülözés még a legjobb kapcsolatot is pokollá teheti. Filléres gondokkal küszködő anyja, megkeseredett apja idejekorán belénevelték, hogy helyzetéből csak egy gazdag parti jelentheti a kiutat. És ő mindenáron ki akart törni e közezből, akár érzéseinek erőszakot téve is.

De az évek múltak, és az álmok dúsgazdag hercege nem jött el. Carry már huszonkét éves volt. Ezen a télen végre mozgásba lendült valami: feltűnt a társasági életben a vagyonos Cronersheimi Franz Croner báró, aki nem rejtette véka alá, hogy úrnőt keres a birtokára. Természetesen rögtön felfigyelt a szép lányra. Noha a vonzódás nem volt kölcsönös, a báró gazdagsága csábítóan hatott. Carry anyja is óriási lehetőséget látott a frigyben. Szinte könyörgött a lányának, jól fontolja meg, mit tesz, ő pedig kénytelen-kelletlen beismerte magának, hogy nem hagyja hidegen ez a lehetőség.

Mindez azonban nem akadályozta meg abban, hogy beleszeressen Günter Valbergbe, noha annak őszinte lelkesülésén, amellyel közös jövőjüket tervezte, csak mosolyogni tudott. Édesen, mámorítóan mosolygott, és újra meg újra átengedte magát a férfi mohó ajkának.

– Ne gondoljunk most semmire – szólt pihegve a lány a hosszúra nyúlt csókok rövid szünetében. – Ezeket a perceket nem vehetik el tőlünk. Most, hogy végre karjaidban tartasz, nem zavarhat bennünket a jövő. Ne beszélj a házasságról sem, mindez eltörpül amellet, hogy szeretjük egymást! És maradjon mindez a mi kettőnk édes titka!

– Igen, drágám, de csak addig kell elkendőzni érzéseinket, amíg apád elé nem léphetek. De ugye hű maradsz hozzám?

– Szeretlek, a szívem a tied... – válaszolt halk sóhajtással Carry, amit újra csilingelő nevetése váltott fel.

Ettől a sorsdöntő órától kezdve Günter tiszta szívéből hitte, szerelmük révbe juthat. Türelmetlenül várta már nagybátyja érkezését, boldog volt, amikor az ma végre magához hívatta.

Anélkül, hogy módja lett volna Viktor bácsi előtt szorító helyzetét felvázolni, kitárult előtte a bőség kapuja. Most már képes volt arra, hogy kedvesének gondtalan jövőt biztosítson a maga oldalán, így hát legszívesebben azonnal világgá kürtölte volna boldogságát. Alig várta már, hogy elmondhassa Carrynek,

milyen szerencsés fordulat következett be a helyzetükben. Csak azt sajnálta, hogy nagybátyja előtt nem tárhatott fel mindent, de ő a hálálkodástól elérzékenyülve kitessékelte a szobából.

Az őszinte köszönet, a féktelen jókedv és a lány iránti vágyakozás érzései kavarogtak Günter szívében, miközben a lakására viharzott. Éppen csak arra maradt ideje, hogy kapkodva átöltözzön, mert szolgálatba kellett mennie. Szerencsés előjelként értelmezte, hogy a lovardához üetve éppen Carry von Platenel találkozott. Sajnos nem volt egyedül: édesanyját és Croner urat pillantotta meg a társaságában. Cronersheim ura szemmel láthatólag igyekezett Carry közelébe férkőzni, az utóbbi időben gyakori vendég volt az ezredes házában. Günter gyűlölte hangoskodó, kihívó stílusát. A maga nem túl finom modorában fünek-fának elharsogta, hogy negyvenöt évesen véget vet aggregényéletének. A társaság tisztában volt vagyoni helyzetével, és egymással versengve próbálták behálózni az eladósorban lévő lányok szülei.

Günter udvarias főbiccentéssel lovagolt el mellettük. A mégoly éles szemű megfigyelő számára is észrevehetetlen szemvillanással üdvözölte szíve választottját, aki ugyanezzel a cinkos jellel válaszolt. Az ezredesné méltóságteljesen viszonzta a köszöntést, míg a báró egyfajta leereszkedő bizalmaskodással, amely a leendő szomszédnak, a Valberg-birtok örökösének szólt.

Günternek e röpké pillanat alatt is feltűnt, hogy a hölgyek kísérője nagyon bizalmasan hajol oda Carryhez, aki azonban büszke távolságtartást tanúsít. Az ifjú szíve a torkában dobogott. Bárcsak közölhetné a lánnyal máris az örömhírt! De nem ez volt a legalkalmasabb időpont, türtőztetnie kellett magát. Először tisztázni akart nagybátyjával minden részletet, hogy érvekkel felvértezve állhasson von Platen elé. Fel kell tárnia előtte pontosan a helyzetét, hogy elnyerhesse a lány kezét. „Büszke, édes Carrym! Milyen boldog lennél, ha te is tudnád, hogy elhárult az utunkból minden akadály...”

Másnap délelőtt végzett Günter a szolgálattal. A végsőig kimerülten is csak egy órácska pihenőt engedélyezett magának, még mielőtt nagybátyja meghívásának eleget tenne. Legénye lehúzta lábáról a csizmát, és hozta az otthoni öltözékét.

- Van még valami, Kuschke?
- Igenis, hadnagy úr, két levele érkezett.
- Jól van. Ide velük! És most elmehetsz. Ha elaludnék, egy óra múlva ébressz fel!
- Parancsára, hadnagy úr!

Günter egy ideig rózsaszínű álmokban ringatózva, révedező tekintettel ült. Majd eszébe jutottak a levelek, amelyeket a tisztiszolga a dohányzóasztalon hagyott. Ráérős mozdulattal nyitotta ki az elsőt. Egy ismerős család báli meghívóját tartalmazta, nem vesztegetett sok időt rá. A másikra azonban már felkapta a fejét: egy díszes kártyát talált benne.

– Hm... Mi lehet ez? – mormolta maga elé, és olvasni kezdte.

Ekkor hirtelen felugrott, és iszonyodva meredt az írásra.

„*Ezúton van szerencsénk tudatni Önnel lányunk, Carry eljegyzését Cronersheimi Franz Croner báróval*

*von Platen ezredes és felesége,
született von Reckling bárónő”*

Ez volt az egyik oldalon. A másikon pedig arany betűkkel két név állt, amelyeket Günter, nem akarván hinni a szemének, újból és újból elolvasott: „*Carry von Platen, Franz von Croner*”.

Lassan elnyomta cigarettáját – megkeseredett a szája íze. Ugyanilyen kimért, holdkóros mozdulattal hajtogatta össze a kártyát. Az arca beteges, hamuszürke színt öltött, és elkeseredett grimaszba torzult. A levél egy csapásra kioltotta benne a féktelen jókedvet, amely pedig egy álló napon át egekbe emelte. Agya kétségbeesetten tiltakozott, nem akarta elhinni a hír valódiságát. Hogy Carry, az ő Carryje és ez az alak... Nem, ez nem lehet igaz!

Teljesen megzavarodva olvasta el újra a levelet. Nem, nincs szó tévedésről. A felismerés szíven ütötte. Günter panaszosan felnyögött. Mit ér Viktor bácsi nagylelkűsége?

– Későn jött a segítség! – mormolta arcát a párnába fúrva. – Azaz dehogy jött későn. Éppen időben ahhoz, hogy visszatartson egy esztelen lépéstől – javította ki magát maró öngúnnnyal.

Persze ez a felismerés nem nyújtott vigaszt. A szíve összeszorult a gyötrő kintől. Mennyire szerette! Mennyire boldoggá tette a tudat, hogy a lány is így érez iránta! Milyen forrón csókolták egymást! Hasztalan próbálta elhessegetni a kínzó emlékeket.

Meggyötörtén kelt fel az ágyból, amikor a megbeszélte időben legénye betoppant. Most már szerencsének tűnt, hogy tegnap nem tudta feltárni nagybátyja előtt a szívét feszítő titkot. Ma biztosan nem fog erről szót ejteni.

Viktor báró az előző napon, Günter távozása után tisztelgő látogatásokat tett barátainál. Legutóbb éppen régi kedves barátnőjénél, Tronsfeld tábornok özvegyénél járt. A tábornokné a város hangadó személyiségei közé tartozott. Az ő szalonjában találkozott a társasági élet színe-java, mindenki, aki számított valamit, megfordult nála.

Amikor Valberg bárót jelentették, éppen magas karosszékében ült. A szobában a súlyos márványkandalló volt a meghatározó elem, így a hatásra gondosan ügyelő asszony székét is e mellett helyezték el.

Karját a belépő Viktor felé nyújtotta. Úgy üdvözölték egymást, mintha csak tegnap váltak volna el, pedig hónapok teltek el a legutóbbi találkozásuk óta.

– Drága barátném, engedje meg, hogy alázatos szolgája a lábai elé vesse magát! – mondta a megszkót tréfálkozó, bizalmas hangnemben a báró, miután csókot lehelt a finom kézre.

– Felesleges lenne, kedves uram. Üljön inkább ebbe a karosszékbe, az sokkal kényelmesebb! Remélem, nem siet, van ideje egy kis csevegésre.

Viktor helyet foglalt szemközt az asszonnyal.

– Milyen megnyugtató érzés itt, a kandalló mellett ülni. Ez a szék is ismerős. Ez az én gyóntatószékem. Rendelkezzen velem! Estig szabad vagyok. Már tegnap is kerestem, de őszinte sajnálatomra nem találtam idehaza. Boldog vagyok, hogy végre-valahára láthatom kegyedet.

– Igen, hallottam a látogatásáról. Ráadásul tele a város megérkezésének a hírével. De hiszen tudja: itt nincsenek titkok.

– Vagy csak olyanok, amikről mindenki tud.

– Csodálom, hogy egyáltalán idetalál még ilyen hosszú távollét után.

– Ha baráti beszélgetésre vágyom, kénytelen vagyok idejönni – udvarolt a férfi.

A hölgy arcán finom mosoly jelent meg.

– Ugyan, kedves báróm, ön túloz.

Viktor színpadias mozdulattal szívére tette a kezét.

– Becsületszavamra mondom, úrnóm. Kegyedért a világ legtávolabbi zugából is képes lennék visszatérni!

– Nem becsüli ön egy kicsit túl a vonzerőmet? – kérdezte a tábornokné közel hajolva Viktorhoz, mint-ha szavai hitelét akarná ellenőrizni.

Az komoly tekintettel válaszolt.

– Hinnie kell nekem.

– Jaj annak a nőnek, aki hisz önnek, kedves báró! – nevetett az asszony.

– Ha nem Maria Tronsfeldről van szó, akkor igaz lehet, amit mond. Ő az egyetlen, akit még egy magfajta szélhámos sem képes becsapni – bókkolt tovább a férfi, ellenállhatatlan pillantás kíséretében.

– Miért ér éppen engem ez a különleges tisztelet? – fűzte tovább a szót az asszony.

– Mert kegyed az egyedüli nő, akiben soha, egyetlen pillanatra sem éreztem gyengeséget. Gyakran úgy hullottak ölembe a női szívek, hogy a kisujjamat sem kellett megmozdítanom. Megpróbáltam önt is meghódítani, sokáig kísérleteztem, hogy elnyerjem a kegyét, sőt a szerelmét. De hiába vettem be minden férfiúi ravaszságomat, csak fölényes mosolyt csaltam vele az ajkára. Ebben a küzdelemben, kedves asszonyom, maga diadalmaskodott. Nem maradt más lehetőségem, mint a barátságáért folyamodni, hogy ne kelljen teljes fiaskót elszenvednem.

– Így legalábbis a tekintélyén nem esett csorba – tréfálkozott a nő. Rövid ideig gondolataikba merülten ültek. A csendet végül Viktor törte meg:

– Tudja, asszonyom, milyen torz fintorokat tartogat az élet? Kegyedre, aki sziklaszilárdan állt ellen ostromomnak, volt a féleségem annak idején a legféltékenyebb. Egy rövid levélke, amelyet egy jótékonyági ügy kapcsán kaptam öntök adott neki okot arra, hogy elhagyjon.

A tábornokné szeme elkerekedett a meglepetéstől.

– Ezt nem mondhatja komolyan!

– Pedig így volt. De kérem, ne vegye szívére ennyi idő után a történeteket! Hiszen maga tudja legjobban, milyen ártatlan volt az ügyben. De mit lehetett tenni, ha egyszer a féleségemnek az volt a már-már beteges rögeszméje, hogy ön szeret engem. Hát nem érdekes?

Az asszony egy ideig némán meredt maga elé. Végül halkan megszólalt:

– Azt mondják, a féltékenység elvakít. De máskor éppen hogy kinyitja az ember szemét.

– Ebben az esetben vakká tette a feleségemet. Nem mondom, válogathatott volna a jobbnál jobb válokok között; joggal volt féltékeny is. Azonban pontosan akkor volt a legerősebb a gyanakvása, amikor az minden alapot nélkülözött.

Furcsa kifejezés ült a hölgy arcán.

– Nem, kedves báróm, a felesége jól látta – szakadt ki belőle egy mély sóhaj kíséretében.

– Hogy érti ezt, úrnőm? – kérdezte döbbenten Viktor.

Szája körül az emlékezés keserű mosolyával folytatta az asszony:

– Úgy, hogy a női szem sokkal mélyebben és alaposabban látott belém, mint maga. Tudja, nekünk nőknek bizonyos esetekben működik a hatodik érzékünk, s ez előtt a hatodik érzék előtt semmi sem maradhat elrejtve. Hiába is palástoltam a titkomat sikerrel mind a külvilág, mind maga előtt, kedves báróm, mind a mai napig.

– Mi lehet az a hétpecsétes titok? – próbált tréfálkozni Viktor, de látszott, hogy mély hatást gyakorolnak rá az asszony szavai.

– Tudja meg: Maria Tronsfeld jobban szerette Valberg bárót, mint bármely más nő.

A férfi felpattant, mintha áramütés érte volna.

– Maria! – kiáltott fel. – Kegyed gúnyolódik velem!

De az asszony nevetve rázta a fejét.

– Nem, kedves barátom, minden szavam igaz. Most, ötven évemmel a hátam mögött megengedhetem magamnak, hogy nyíltan beszéljek a múltamról. Ha már erre terelődött a szó, nem várhattam tovább a vallomással. Igen, szerettem önt, és átéltem az elfojtott szerelem minden kínját, keserű szenvedését.

A férfi visszahanyatlott székébe, és zavarodottan nézett rá.

– Nem, ez nem lehet igaz! Soha, egyetlen nőért sem harcoltam annyit, mint magáért. De mindig hideg és visszautasító maradt velem szemben!

– Igen, mert nem akartam én is könnyű zsákmány lenni, akit valaki azért szerez meg magának, hogy miután megunta, elhajítsa. Túl büszke voltam ahhoz, hogy bevalljam önnek, akinek csapodár természetét nagyon jól ismertem, balga szívem őszinte szerelmét. Inkább meghaltam volna, mintsem be kelljen ismernem: vereséget szenvedtem egy közismert Casanovától.

– Ezt nem is sejtettem, Maria! Legszívesebben tényleg a lábai elé borulnék! De tudja meg azt is, hogy haragszom magára. Úgy érzem, a büszkeség elrabolta tőlem a legsodálatosabb érzést, amit az élet egy embernek adhat. Ha akkor megajándékoz a szerelmével, esküszöm, hogy örökre hú maradtam volna magához.

– Ezt csak most hiszi így, kedvesem. Mondtam volna csak igent önnek! Egy lennék számtalan hódításainak kis epizód szereplői közül. Hűség? Szertelen természete nem ismeri ezt a fogalmat. Jobban ismerem magát, mint a tenyeremet, hiszen nemegyszer öntötte ki előttem a lelkét. Tisztában voltam minden hibájával és erényével, így aztán bizalmas barátnője, sőt talán nem hangzik felleengzősen, ha azt mondom, tanácsadója lettem, így megőrizhettem magam számára az ön jobbik énjét és a hűségét is. Tudja, tapasztalatom szerint a barátságban a hűség, a szerelemben a hűtlenség a természetes.

A férfi megragadta finom, megnyugtatóan hűvös kis női kezét, és az arcához szorította. Szemében könnyecsepp csillogott.

– Ezt a látogatást örökké az emlékezetemben őrzöm majd, Maria. Soha, semmi nem volt rám még ilyen mély hatással, mint a kegyed mostani szavai. Köszönöm, hogy nem őrizte tovább magában a titkot, és méltónak talált arra, hogy megossa velem. Visszaadta a magamba vetett hitemet. Ki tudja, talán a szereleme akkoriban egy új, egy jobb embert faraghatott volna belőlem...

– Nem, barátom, ne beszélje ezt be magának! – rázta a fejét Tronsfeldné. – Jobban ismerem ahhoz, hogy ezt elhiggyem. Hagyjuk végre pihenni az emlékeket, és beszéljünk valami másról! A mai Kölner Zeitungban olvastam egy hírt, amely gyászba fogja borítani a szívét. Vagy már hallotta, hogy a volt felesége hirtelen elhunyt?

– Lisa? – kérdezte döbbenten Viktor.

– Igen, Lisa von Heerwege, született von Rippach.

A báró a fejéhez kapott.

– Nem, nem tudtam.

– Gondoltam. Megőriztem önnek a lapot. Von Heerwege úr közölte a fájdalmas hírt felesége haláláról. Közös házasságukból született gyermekeik neve is fel van tüntetve.

Átadta a férfinak az újságot, aki a cikket átfutva az utolsó sorra ugrott. Az aláírók közt volt Claus von Heerwege mint férj, Rita, Hans, Lena és Sybille mint gyermekek. Szeme a Rita néven állapodott meg. Újra maga előtt látta kislányát tündéri sötét fürtöcskéivel. Elkomorult arra a gondolatra, hogy ez a bájos gyermek mást tanult meg apjának nevezni. Úgy őrizte meg emlékezetében, ahogy utolsó találkozásukkor látta. Az eszébe sem jutott, hogy a csöppség időközben felnőhetett. Megrázta a fejét, mint aki szabadulni akar a gyötrő gondolatoktól. Segélykérően nézett barátnőjére.

– Különös. Amióta hazatértem, csöstül zúdulnak nyakamba a gondok. Mintha csak a múlt akarna figyelmeztetni valamire. Lisa halott! Alig negyvennyolc éves volt. Ahogy eltűnt az életemből, egyszerűen ki is törölte magát az emlékeim közül. Remélem, a második házasságában megtalálta azt a hön áhított boldogságot, amelyet mellettem ugyan hiába keresett.

Ezek után még sokáig beszélgettek. Viktor beavatta Mariát a Günterrel kapcsolatos terveibe is. Végül – mint mindig – jó barátságban váltak el egymástól.

Néhány nappal később, egy szép délutánon bérautó hajtott a Valberg-villa elé. Fiatal, vékony hölgy szállt ki belőle sötét utazóruhában. Kifizette a sofört, magához vette kis bőröndjét, és fáradtan körülnézett. Nagy barna szemében tanácstalanság és némi szorongás tükröződött, amikor méltóságteljes pompájában elé tárult a hatalmas villa. A kocsit elhajtott, és ő magára hagyatottan toporgott a kovácsoltvas kapu előtt. Majd hirtelen cselekvésre szánta el magát: mélyet lélegzett, és megnyomta a csengő gombját.

Ijedten ugrott vissza, amikor a kapu – mintegy varázsütésre – kitérült előtte. De erőt vett magán, száját dacosan összeszorította, és elindult az ápoltság virágágyások közötti kavicsos úton az épület irányába. Már-már azt hitte, kísértetházhoz közeledik, amikor egy libériás inas toppant elé.

– Itthon van Valberg báró? – kérdezte az inastól, megkeményítve a hangját.

– A báró úr jelenleg nem tartózkodik idehaza.

– És mikor jön meg?

– Ezt nem tudom megmondani.

– De még ma hazajön, nem? Vagy talán elutazott?

– Nem utazott el. Lehet, hogy pillanatokon belül megérkezik, de az is előfordulhat, hogy csak késő este.

A fiatal lány ismét elvesztette magabiztosságát. Néhány másodpercig habozott, aztán eltökélt mozdulattal nyújtotta a szolgáló felé utazótáskáját.

– Kérem, vezessen a vendégszobába! Úgy döntöttem, megvárom a bárót.

Az inast meglepte az energikus fellépés. Nem tudott másra gondolni, mint hogy utazásai egyikén ismerkedhetett meg a báró a hölgygel.

– Szabad megtudnom a kisasszony nevét? Nem engedhetem be csak úgy ismeretlenül.

– Nem hinném, hogy a nevem fontos lenne – utasította rendre erélyesen az idegen. – Tegye, amit mondtam! A báró előtt én viselem a felelősséget.

– De nagyon késő is lehet, mire a nagyságos úr hazajön – próbálkozott újra tétován a derék szolgáló.

– Nem baj. Mindenképpen megvárom. Induljunk!

Ez a felszólítás jelezte, hogy a hölgy nem tűr ellentmondást. Láthatólag tudott bánni a személyzettel, képes volt érvényre juttatni akaratát. Érezte ezt Valberg hú embere is, így kénytelen-kelletlen beadta a derekát. A vendéget a fogadószobába vezette, és letette egy székre az utazótáskáját. Az ifjú hölgyön ismét úrrá lett az elcsigázottság, és a legközelebbi fotelba rogyott.

Az öreg szolgáló együtt érzően nézett rá, és így szólt:

– Lehetséges, hogy a nagyságos úr a klubban tartózkodik. Ha fontos kérdéstről van szó, esetleg telefonon el tudom érni.

Az ismeretlen vendég erre felélénkült.

– Igen? Kérem, azonnal hívja fel!

– Persze tudnom kell a kisasszony nevét.

– Csak annyit mondjon – hangzott pillanatnyi tétovázás után a felelet – hogy egy fiatal hölgy keresi rendkívül sürgős ügyben. Ennyi elég lesz.

Olyan természetes magabiztossággal beszélt, hogy az inas végképp megzavarodott. Tisztában volt vele, hogy a báró szemében halálos bűnnek számít, ha valaki egy hölgygel szemben nem viselkedik lovagiasan. Méltónak akart mutatkozni urához, és szolgálatkészen meghajolt.

Éppen a telefonhoz sietett volna, amikor a báró hazatért. Az inas lesegítette róla a kabátot, és közben tájékoztatta néhány szóval a különös látogatóról. Valberg meglepetten vonta fel a szemöldökét.

– Egy utazótáskás hölgy?

– Ahogy mondja, nagyságos uram.

– Fiatal vagy idős az illető?

– Nagyon fiatal.

– Hm! Hallgassuk hát meg, mi szél hozta ide?

A szolgáló előresietett, hogy kinyissa urának a fogadószoba ajtaját. Fiatalosan, a nyitott kocsiban való utazástól frissen, tetőtől talpig kifogástalan öltözékben – egyszóval igazi gavallér módjára – lépett be Valberg báró a szobába.

A lány fáradságát feledve fordult a betoppanó házigazda felé. De ülve maradt, kezei görcsösen markolták a szék karfáját. Nagy, riadt özikeszemekkel meredt a báróra.

A férfi vizsgálódva nézte a keskeny arcot, amely erre enyhe bíborszínt öltött.

– Hölgyem, hallottam, hogy sürgős ügyben kíván velem beszélni. Valberg báró vagyok. Megtudhatnám, minek köszönhetem a megtisztelő látogatást? Egyáltalán, kit tisztelhetek a kegyed személyében?

A fiatal lány mély levegőt vett, aztán halkán megkérdezte:

– Nem ismeresz meg?

Viktor visszahőkölt a bizalmas hang hallatán. Arcán látszott, hogy lázasan kutat emlékei között.

– Nagyon sajnálom, de pillanatnyilag semmi sem jut az eszembe... Segítenie kell nekem.

A lány ismét mélyet sóhajtott, félénk szemében könnycsepp csillogott.

– Rita vagyok – szólalt meg fátyolos hangon.

Hirtelen régi emlékek rohanták meg a férfit.

– Rita? Csak nem... Nem, az nem lehet – hitetlenkedett.

– Pedig én vagyok az, papa. Rita Valberg, a lányod.

A szavak súlyától a báró egy székbe zuhant.

– Ez igaz? Az én kicsi Ritám? – hebegte ámuldozva. – Ez aztán a meglepetés... méghozzá micsoda meglepetés!

A lány könnyögrésre kulcsolta kezeit.

– Ugye örülsz, hogy itt vagyok? Amikor utoljára láttalak, jól emlékszem minden pillanatra, így szóltál: „Ha majd megnősz, kicsikém, akkor eljössz a papádhoz, aki téged nagyon, de nagyon szeret!” Elfelejtetted, papa?

A báró szíve hevesebben vert. A rég nem hallott kedves megszólítás érzékenyen érintette. Örömteli, de nem minden szorongástól mentes érzés töltötte el.

– Hát nem felejtettél el a hosszú évek alatt? – kérdezte egyik ámulatból a másikba esve. – Pedig olyan kicsike voltál.

– Ó, hiszen majd minden nap gondoltam az ígéretedre! De mondd csak, örülsz nekem?

A báró bizonytalanul viszonzta pillantását.

– Persze hogy örülsz. Csak tudod, nagyon meglepődtem. Olyan váratlanul jött minden... Régóta nem láttalak! Te jó ég, ilyen nagy lányom van? Szívemben mindig is azt a képet őriztem rólad, amikor utoljára láttalak, amikor elbúcsúztam az én kicsi bogárkámától. És most egy felnőtt nővel állok szemben! Igen, igen, az idő nem áll meg... Bizonyára átutazóban vagy errefelé.

– Nem, papa, nem átutazóban. Meghalt a mama...

– Olvastam az újságban a hírt. Ha sejtettem volna, hogy hiába próbálták kitörölni apádat az emlékeid közül, írtam volna.

– Tehát ezért nem hallattál magadról! – könnyebbült meg Rita.

– Tudod, lányom, ezt nem veheted rossz néven tőlem. Nem akartam felkavarni az érzelmeidet.

Boldogan ragyogtak a lány szemei, eltűnt belőlük minden korábbi aggály és félelem.

– Tudtam, hogy nem feledkeztél meg rólam!

– Hogy is tehettem volna? Nagyon sajnálom, hogy meghalt édesanyád. Pótolhatatlan veszteség ért, amit nem lehet könnyű elviselni.

Könnycsepp gördült le Rita arcán. Szája körül keserű vonás jelent meg, ahogy megszólalt:

– A mama nem nagyon szeretett. A testvéreim sokkal közelebb álltak a szívéhez.

Csendes fájdalom érződött ki a vallomásból. A báró kezdte kényelmetlenül érezni magát a szomorú gyermekszemek pillantása alatt.

– Nagyon rossz lehetett ez neked, szegény kicsi bogárkám. De mondd csak, mi az oka, hogy váratlanul ilyen nagy utazásra szántad el magad? Merem remélni, hogy nem egyedül, kíséret nélkül jöttél! Meddig akarsz nálam maradni? – kérdezte bizonytalanul, keresve a megfelelő hangot.

Rita esdeklő mozdulattal kulcsolta össze a kezét.

– Egyedül jöttem, és szeretnék végleg melletted maradni. Elszöktem hazulról, csak egy búcsúlevelet hagytam hátra. A címedet ismertem, hisz gyakran olvastam az itteni lapok társasági rovatát, amelyben nap mint nap szerepeltél. És a bérkocsis, aki a pályaudvartól idáig hozott, szintén rögtön tudta, hol van a vil-lád.

A báró most kezdte csak felmérni a helyzetet.

– De gyermekem, micsoda felelőtlenség egyedül nekivágni egy ilyen hosszú útnak! Miért tetted?

– Mert senki sem szeretett ott! – Könnyek futották el Rita szemét. – Amióta a nagymama meghalt, és a mostohaapám házába kerültem, nagyon egyedül éreztem magam. Nem is szívesen fogadtak be. És annyira szerettelek volna újra látni!

Melegség járta át Viktor szívét. „Senki sem szeretett!” A legkeményebb apa is ellágyult volna e panaszos szavaktól. Milyen aggódva néztek most is rá azok a nagy, barna gyermekszemek! Felugrott, és a lányához lépett.

– Szegény kicsi Ritám! – mondta, és első ízben érezte át, hogy szülei válása mekkora megrázkódtatást jelenthetett a gyermek életében.

Lánya gyengéd szeretettel kapott a keze után, szeme vidáman felragyogott.

– Ugye, papa, te legalább szeretsz?

– Persze, bogárkám, persze.

– Mindig is tudtam, még ha próbáltuk is meggyőzni az ellenkezőjéről! – sóhajtott Rita boldogan. – Éreztem, hogy van valaki a világon, akinek fontos vagyok. Hiszen a mostohaapám is szerette a gyermeke-it, csak engem nem kedvelt. Idegenként kezelt még a mama is, a legcsekélyebb örömet sem mutatta, amikor a nagymama halála után odaköltöztem. Addig nyaggattam, hogy rólad beszéljen, míg undoknak nem nevezett, és a szobámba nem zavart. Ó, annyira szerettelek volna viszontlátni! Sokszor kérleltem a ma-mát, engedjen hozzád, de ilyenkor mindig megharagudott rám. Egyetlen vigaszom a te utolsó mondatod volt, ha a szívem fájt, mindig eszembe jutott. Alig vártam már, hogy végre megnőjék, és eljöhessek hoz-zád. Most pedig itt vagyok.

A csendes, könyörgő hangban ott volt az egész szomorú múlt, egy fiatal lélek minden mártíromsága. A világért sem lett volna most képes Viktor elmondani a lánynak, hogy jötte, bár megörvendeztette, de egy-szersmind gondot is okoz neki. Leküzdötte zavarát, és megnyugtatóan simogatta az apró, hideg kezecskét.

– Akkor nálad maradhatok, ugye? Nem küldesz el te is?

Viktor kitért a reménykedő tekintet elől.

– Nem is tudom, egyáltalán alkalmas-e a házam arra, hogy egy fiatal hölgy lakóhelyéül szolgáljon. Hosszú évek óta agglegényként élek itt, és a villa is ennek megfelelően van berendezve. Sok mindenről le kellene mondanod...

Rita mosolyába visszatértek a csüggedtség jelei, de a reményt nem adta fel.

– Ó, hát csak akad egy zug itt nekem. Hadd maradjak veled, és ígérem, nagyon szerény leszek.

A báró gondterhelten simított végig a homlokán. Elfogta régi, ostoba félelme legfőbb ellenségeitől, a kötelezettségektől, amelyek megfosztják a szabadságától. Mit kezdjen egy felnőtt lánnyal a legénylaká-sán? – merültek fel benne a további aggályok. Ráadásul mindenki rajta mulatna, ha megtudnák, hogy ek-kora gyereke van. Ó, a nők bálványa, mint családapa! Előbb-utóbb mindenképpen nyilvánosság elé kelle-ne lépnie lányával, örökké nem rejtegetheti a lakásán, úgy érezte, mintha súlyos béklyót próbálnának rá-erőltetni. De mit is tehetne ezzel a fiatal teremtéssel? Nem zavarhatja egyszerűen vissza, nem hagyhatja sorsára! Olyan megoldást kell találni, amellyel Ritának sem okoz fájdalmat. Mint derült égből a villám-csapás, jutott eszébe a mentőötlet: régi barátnőjéhez, Tronsfeldnéhez fordul tanácsért. Az asszony életta-pasztalata majd kisegíti a kutyaszorítóból. Ő bizonyára pártfogásába veszi a lányt, aki esetleg hozzá is költözhetne.

A gondolatra rögtön felderült.

– Figyelj ide, édesem! Most egy ismerős hölgyhöz, Tronsfeld tábornoknéhoz megyek. Tőle kérek tanácsot, mit is lehetne tenni az ügyedben. Én bolond fejjel nem tudom, hogy kell bánni egy magadfajta felnőtt kisasszonnyal. De gyere, először is vedd le a kalapodat és a kabátod! Látod, erről meg is feledkeztünk nagy örömlünkben. Helyezd magad kényelembe, és várjál rám, míg visszajövök, ígérem, sietni fogok.

– Papa! – hallotta Rita hangját a háta mögül.

– Igen, lányom? – fordult vissza kérdően.

– Tudod, papa, olyan éhes vagyok. Reggel óta egy falatot sem ettem – mondta Rita, és szégyenkezve elpirult. – A szobámban csak egy kis aprósüteményt találtam, a pénzemből pedig a jegyre is alig futotta.

A báró erre elmosolyodott.

– Szegény kicsikém, még éhezhetlek is! Magamtól persze eszembe sem jutna, hogy étellel kínáljalak. Várj egy pillanatot! Készítették neked meleg ételt. Addig is megisszuk a teát, ami már éppen időszerű, végül is egy félórán semmi sem múlik.

Megrázta a csengőt, mire az inas egykettőre ott termett. A báró átadta neki a lány kabátját.

– Vigye ezeket is a helyükre – mutatott rá a kalapra és a táskára. – A lányom egyelőre itt marad. Azután hozza a teát! A szakács pedig sürgősen készítsen valami meleg ételt. Igyekezzen!

A szolgáló arca rezzenéstelen maradt, amikor ura a vendéget lányának nevezte. Kötelességtudóan eltűnt a bárókisasszony poggyászával és ruháival, míg az apa és leánya tovább beszélgetett. Alig telt el öt perc, és az inas jelenthette, hogy minden a báró úr utasítása szerint történt.

Valberg a karját nyújtotta lányának, és a szomszédos szobába vezette. Ez egy kicsiny, de szívéhez közel álló ebédlő volt, amelyet akkor használt, amikor egyedül vagy Günterrel együtt étkezett.

Rita bájos félszegséggel tett-vett a teaóasztalnál. A báró először udvariasan tiltakozott, amikor ki akarta szolgálni, majd hátradőlt székében, és elégedetten figyelte ténykedését. Szívét büszkeség töltötte el kecses mozdulatai láttán. Csókot lehelt az érte fáradó törekeny kezekre, mire Rita elpirult: látszott, hogy soha nem volt elkényeztetve.

– Ó, milyen szép és meghitt itt nálad minden, papa – mondta őszintén. Majd leült ő is, és nekiláttak az evésnek.

A báró látszólag könnyedén és vidáman csevegett, mégis az a furcsa érzés támadt benne, mintha valahogy idegen lenne a saját lakásában.

– Gyermekelem, maradj csak, és kényelmesen vacsorázz meg! – mondta egy idő után. – Nekem indulnom kell a tábornoknéhoz.

Maria Tronsfeld ismét a kis szalonjában fogadta. Kedvelt helyén, a kandalló mellett ült és olvasott. A báró jöttére gyorsan félretette a könyvet, és kezét nyújtva üdvözölte a látogatót.

– A teaóra sajnos már elmúlt, kedves barátom. Nem hittem volna, hogy ma még vendégem lesz.

A férfi meghajolt, szertartásosan kezét csókolta. Ábrázata felhevültnek, szemei izgatottnak tündek, és az asszony, aki jól ismerte barátját, rögtön észrevette, hogy jövetelének különleges oka van. Hellyel kínálta Viktort, aki megszokott székére ült le. Nekifogott, hogy vázolja a történeteket.

– Ma nem mint látogató jöttem önhöz, drága asszonyom, hanem mint egy szegény tanácstalan, aki a kegyed segítségére szorul.

Az asszony nem vette le róla élénk, fürkésző szemét.

– Látom izgatottságát kedves barátom. Remélem, nem hozott rossz hírt. De bármiről is legyen szó, jól tudja, hogy én szívesen végighallgatom, és ha lehet, megpróbálom tanácsaimmal segíteni.

– Igen, ezt tudom. És így, önnel beszélgetve már nem is érzem olyan súlyosnak a problémát, hiszen a bölcsessége hamar megoldást talál majd az én bajomra. Rövidre fogva a dolgot: körülbelül egy órája, amikor hazaértem, óriási meglepetés fogadott. Képzelve magát a helyembe, amikor az inas közölte, hogy egy fiatal hölgy várakozik rám a vendégszobában, és sürgősen beszélni kíván velem.

– Ugyan, kedves báróm, ez nem lehet az ön számára olyan szokatlan esemény. Hogy hozhatta volna ki ennyire a sodrából? – tréfálkozott az asszony.

Viktor hevesen tiltakozott.

– Nem, ezúttal rossz nyomon van. Szó sincs szívügyről, legalábbis nem ebben az értelemben.

– De az érzelmekkel mégiscsak kapcsolatos a gondja-baja? – faggatta kíváncsian az asszony.

A báró megfogta barátnője kezét, és komoly arccal nézett rá.

– Nem úgy, ahogy ön gondolja, Maria. Minden gyanúsítgatás alaptalan. Szóval mit gondol, kit találtam a vendégszobában?

– Ne csigázzon tovább! Magamtól úgysem jönnek rá.

– A lányomat, Ritát.

– Nem lehet! – hangzott a meglepett kiáltás.

– Pedig így van, az én kis Ritám várt rám. De nem ám az a pajkos kis leányka, aki az emlékezetemben élt! Nem! Egy gyászruhába öltözött, vékony testalkatú, fakó arcú, szomorú szemű felnőtt hölgygel találtam magam szemben. És a mosolya... ó, azt a mosolyt nem tudom szavakkal tolmácsolni. A szívem facsarodott, amikor megláttam.

Most már a tábornokné sem leplezhette izgalmát.

– Eljött a lánya, hogy meglátogassa?

– Nem látogatóba jött – rázta ismét a fejét Viktor. – Először én is erre gondoltam, de nem hagyott sokáig ebben a tévhitben. Elmondta, hogy megszökött a mostohaapja házából, és nálam akar maradni.

Mosoly suhant át a tábornokné arcán. Most már értette máskor higgadt barátja szokatlan zaklatottságát. A báró ezután néhány szóval előadta, amit Ritától hallott. Tronsfeldné arcán látszott, hogy mélyen megindítja a történet.

– Szegény gyermek! Milyen kegyetlen tud lenni az élet. Mindig az ilyen ártatlan teremtések szenvednek meg azért, mert a szüleik nem jönnek ki egymással.

– Megint igaza van, drága úrnőm – sóhajtott fel az apa – bennem is megfordult már ez a gondolat.

– Van mit jóvátennie a lányával szemben.

– Igen, igen – mondta bizonytalanul Viktor. – El tudja képzelni, mennyire kellemetlen helyzetbe kerültem? Egyszer csak előttem áll a lányom, akiről, bármekkora szégyen, már majdnem elfeledkeztem, magával hozza megsebzett szívét, érzéseit, nyilván egy kiváló embert lát bennem, végül pedig egész egyszerűen bejelenti, hogy itt akar maradni.

– Megértem őt – bólintott az asszony – ilyen helyzetben csak az atyai ház jelenthetett mentsvárat a számára.

– Ha ez ilyen egyszerű lenne! – fakadt ki a férfi. – Nem fogadhatok be hirtelen egy felnőtt lányt!

– Nem arról van szó, mi kényelmes az ön számára, kedves báróm, hanem arról, hogy mi a kötelessége – szólt szigorúan a tábornokné. – Idáig könnyen megfélemlíthetett a szülői felelősségről, most első ízben szembesül ezzel a problémával. Minden kötöttségtől való félelmében persze kényszerként fogja fel ezt is, így kézzel-lábbal hadakozik magától értetődő feladata ellen. Ha a tanácsomra kíváncsi, csak azt tudom önnek mondani, hogy teljesítse kötelességét! Szálljon magába, és legyen végre igazi apja ennek a szegény, elhanyagolt teremtésnek!

A férfi kétségbeesésében égnek emelte a kezét.

– Gondoljon arra, mi vár rám, ha a társaságban egy felnőtt lánnyal jelenek meg. Nevetségessé tenném magam!

– Ez nem elfogadható indok – felelt az asszony irigylésre méltó nyugalommal. – Van ideje, hogy hozzászokjon ehhez a kellemetlen gondolathoz, mert Rita, ameddig az édesanyját gyászolja, amúgy sem járhat társaságba. Ebben a báli szezonban minden biztonnal így lesz, a következő tél pedig ön megbarátkozik az új helyzettel. Könnyebben fog menni, mintsem gondolná. A lakásán persze változtatni kell valamit, ez azonban nem jelenthet elháríthatatlan akadályt. Elég tágas a villája. Pénzzel és egy kis jó szándékkal egykettőre ki lehet alakítani a lányának egy megfelelő lakosztályt.

– Gondoljon bele: csak férfiszemélyzetem van! – kutatott újabb érvek után a báró.

Az asszony nem hagyta kizökkenteni magát.

– Valóban. Sürgősen kell egy szobalányt keríteni. Ha gondolja, ezt szívesen átvállalom, ennyit igazán megtehetek önért. Egyelőre elég lesz egy új embert beállítani. Később, amikor a lánya vendégeket fogad, estélyekre jár majd, szüksége lesz társalkodónőre is.

– Égnek áll a hajam! – szörnyülködött Viktor. – Ezt kell tenni, azt kell tenni... Nekem, aki kimondhatatlanul gyűlölöm magát a szót is! Micsoda vigasztalan kilátások! Nem, csak egy kicsit kínozni akar, csak rám akar ijeszteni. Biztosan van valami jobb tanácsa is a számomra! Magában van minden bizodalom.

– Jobb? Ó, nem, nincs jobb tanácsom. Kedves barátom, tudja, hogy eddig minden kis esztelenségét szeretetre méltónak és bocsánatosnak találtam, de itt többről van szó. Talán titkon reménykedett, hogy azt fogom tanácsolni, helyezze el Ritát egy családnál. Talán úgy gondolta, én fogom őt magamhoz venni. Istenemre mondom, én lennék a legboldogabb, ha ezt a kedves fiatal teremtest, aki ráadásul, a Valberg

nevet viseli, házamba fogadhatnám. Ezzel azonban nem segítenék rajta, hiszen olyan kitaszítottnak, árvának érezte magát eddig is. Ritának mindenekelőtt otthonra van szüksége, ahol végre megállapodhat. Otthonra vágyik a lelke, amelyhez mindenkinek joga van, és amelyet nem könyörületességből, kegyként adnak neki. És ezt az otthont a lánya csakis az apja házában találhatja meg. Önnek erkölcsi kötelessége neki mindezt biztosítani, míg egy szerető férj oldalán új otthonra nem lel. Kérem önt, nem utolsósorban az ő nevében, teljesítse feladatát jó és nemes ember módjára. Ne kelljen megélnem azt a csalódást, hogy merő önzésből és kényelemből elhanyagolja szegény lányt, aki talán el sem bírná viselni az újabb megaláztatást.

Valberg megsemmisülten bámult maga elé.

– Értem. De az igazság az, hogy ha magamra nem is vagyok tekintettel, akkor is teljes a tanácsalanságom. Hát érték én egy fiatal leány lelki világához? Higgye el, mintha tört mártottak volna a szívembe, amikor egy kis melegségért esdekelt. Megértem, hogy szenved a szeretetlenségtől, teljes igyekezettel azon leszek, hogy pótoljam ezt az űrt benne. De mit tegyek, ha egyszerűen nem tudom elképzelni őt a házamban?

Az asszony nevetett. Jóságos szíve mindig megbocsátotta barátjának az efféle kifakadásokat.

– Maga is gyerek még, egy nagy gyerek. Próbáljon bátorságot gyűjteni, és őszinte akarással le tudja győzni saját magát. Szeretnék önnek segíteni, amiben csak tudok. Az első napokra pedig nyugodtan idehozhatja a lányát. Mondja el neki, hogy előkészületeket kell tennie a befogadására, és ő biztosan meg fogja érteni. Aztán rendeztesen be neki egy-két szobát. Egyelőre elég lesz egy hálószoba, egy öltözőkódóhelyiség és egy kis szalon is. Ki tudja, hátha nemsokára már talál is megfelelő vőlegényt a lánya számára, ekkor ismét eleget tenne egy feladatának. Addig pedig próbáljon meg jó képet vágni az elkerülhetetlenhez!

A férfi felugrott. Izgatottan járkált fel s alá. Majd megállt az asszony előtt.

– És a társaság? Mit fognak gondolni az emberek rólunk?

– Ugyan, hát mikor törődött ön azzal, hogyan vélekednek mások a cselekedeteiről? – jegyezte meg csipkelődve a tábornokné. – Úgy emlékszem, ezt mindig is másodrendű dolognak tartotta. Most sem kellene a rosszindulatú pletykákkal foglalkoznia!

Viktor belátta, hogy kénytelen fejét hajtani az asszony bölcsessége előtt. Szorongásától azonban nem sikerült megszabadulnia.

– Drága barátném, akkor még ma este elhozom önhöz a lányomat. Egy rövid ideig, ahogy megbeszéljük, nyújtson neki hajlékot, amíg én el nem végeztem minden szükséges teendőt. Ugye nincsen semmi programja ma estére?

– Nem, egészen biztosan itthon talál. Önök soha nem zavarnak – nyugtatta meg az asszony. – De most menjen, ne hagyja a szegény gyermeket olyan sokáig egyedül! És jó lenne, ha sürgönyben értesítené Rita mostohaapját arról, hogy a lány egészséges. Mégiscsak aggódhatnak ők is.

– Hogy kegyed mindenre gondol, kedves Maria! – mosolygott a báró hálásan. – Ismételen adósává tett.

Gyorsan elbúcsúzott és távozott.

Nem éppen rózsás hangulatban hajtattott haza, úgy érezte, mázsás teher nyomja a vállát. Hazaérve még gyorsan utasítást adott a sofőrnek, hogy tartsa készenlétben az autót, nemsokára újból szükség lesz rá. Az inas megszokott kifogástalan modorában segítette le róla a kabátot. Fájdalmas képpel nézett körül a báró az elegáns előtérben. Itt és a fogadószobában legalább nem kell semmit sem változtatni. De amúgy...! Úgy vélte, sok kedves szokásától kell búcsút vennie.

Sóhajtozva indult lányához a vendégszobába. Rita szorongva figyelte belépő apját, aki megnyugtató mosolyt erőltetett arcára.

– Sokáig váratlak, bogárkám? – duruzsolta könnyed hangon, amely korántsem tükrözte valós lelkiállapotát.

– Számoltam a perceket, papa. Ha valaki várakozik, úgy érzi, mintha sokkal lassabban cammogna az órán a mutató. De végre itthon vagy!

– Igen, siettem vissza. Először is fel kell adnunk egy sürgönyt a mostohaapádnak.

– A mostohámnak? – ismételte a lány halálra váltan.

– Hát persze. Hiszen értesíteni kell arról, hogy itt vagy. Már biztosan aggódnak a kis szökevény miatt – próbált tréfás hangot megütni a férfi, de Rita lemondóan megrázta a fejét.

– Nem, senki sem törődik ott velem.

Ezzel megint szíven találta a bárót, aki karját lánya vézna kis alakja köré fonta.

– Legyünk udvariasak, és jelentsük a megérkezéset. Nem igaz?

Rita helyeslően bólintott, és megpróbált olvasni apja gondolataiban.

– Ha sürgönyözöl, megkérheted őket, hogy küldjék utánam a dolgomat – jegyezte meg, ki akarván ug-rasztani a nyulat a bokorból.

– Persze, megírjuk nekik, hogy küldjék mindenedet a címedre – bólintott mosolyogva a báró, aki tús-tént átlátott a szitán.

A lány örömeiben legszívesebben apja nyakába ugrott volna.

– Akkor hát nálad maradhatok! Papa, én úgy féltem, hogy te is ellöksz magadtól.

A báró meghatottságában nem tudta, hogyan érzékeltethetné legkifejezőbben a szeretetét. Gyengéden megsimogatta a lány fejét.

– Ne butáskodj, bogárkám! Persze hogy itt maradsz, csak néhány napra viszlek Tronsfeld tábornoknéhoz, aki már nagyon vár téged. Addig kell nála maradnod, amíg mindent elő nem készítek itt neked. Azt akarom, hogy jól érezd magad itthon, ezért néhány szobát át kell rendeznem. Meglátod, mi-lyen bájos leányszobát kapsz: gyönyörű világos színekkel, kecses bútorokkal... A tábornokné öngyámsága még egy szobalányt is szerez a számodra.

Így szólt a férfi, vidámságot erőltetve magára, majd leült, hogy a sürgönyt megfogalmazza. Rita önfel-det öröm és nyugtalanító kétségek között hánykódott.

– Ennyi kellemetlenséget okozok neked? – kérdezte félénken.

– Dehogysis, majd minden megoldódik – pillantott fel Viktor bátorítólag az asztal mellől.

Gyorsan megírta a sürgönyt, majd csengetett az inasnak, és néhány szóval eligazította:

– Vigye a kisasszony útításkáját az autóhoz, hozza a ruháit, végül pedig adja fel ezt a sürgönyt!

Ebben a pillanatban jelentették neki Günter von Valberget. Néhány másodpercre elgondolkozott, majd gyorsan döntött:

– Vezesse a báró urat a dolgozószobámba, ott várakozzon. – Amikor újra egyedül maradtak, Ritához fordult. – Pillanatokon belül megismerkedhetsz az unokafivéreddel, Günterrel, aki a Valberg-birtok vá-rományosa. Csak távoli rokonságban vagyunk ugyan, de én majdhogynem fiamként szeretem, és nagyon örülnék, ha összebarátkoznátok. Egy pár percre üljél még le, Rita! Először szeretném Güntert felkészíteni a találkozásra, aztán majd bemutatom neked.

A lány engedelmesen huppant egy fotelba, hiszen még mindig fáradtnak érezte magát. Apja elhagyta a szobát, és Günterhez sietett.

– Valami rendkívüli esemény hozott ide? – kérdezte a fiatalembertől kissé szétszórtan. – Hisz tegnap váltunk csak el.

– Úgy látom, megfélekedtél a vacsorameghívásodról. Még lenne mit megbeszélünk a birtokkal kap-csolatban.

– Igaz is! – kapott a homlokához Valberg. – Tényleg teljesen kiment a fejemből, fiam! Ha tudnád, mi-csoda zűrzavar uralkodik bennem!

– Ha zavarlak valamiben, már itt sem vagyok.

– Dehogy zavarsz. Csak egy kissé kizökkentem az egyensúlyomból. Nem csoda! El tudod képzelni, hogy jövőre a felnőtt lányomat kell kísérgetnem a bálkon?

– Nem, ezt nem tudom elképzelni.

– Én sem – sóhajtott fel Viktor – de ez a helyzet. Ne nézz úgy rám, mintha meghibbantam volna! El-mondom, mi történt. Néhány napja meghalt a volt feleségem. Amikor ma délután a klubból hazatértem, egy fiatal hölgy várt rám, aki a papájának szólított, és közölte, hogy ezentúl velem kíván maradni.

– Még ilyet! – ült ki teljes joggal az elképedés Günter arcára.

– Én is így fogadtam a hírt – bólintott a nagybátyja – de uralkodtam magamon. Látod már, milyen csapdába kerültem? Te, mint férfi, talán átérzed szorult helyzetem.

– Nem könnyen, bácsikám.

– Gondolom, te is nevetségesnek találod, hogy hirtelen egy felnőtt lánnyal lettem megáldva – sírta el legfőbb bánatát Viktor. A fiatalember hangja komolyan csengett, amikor válaszolt:

– Nem látok ebben semmi nevetségeset. De tapasztalva nyomott hangulatodat, kétségbeesésedet, el tu-dom képzelni, mennyi kellemetlenség fog adódni az új körülmények miatt.

– Legalább te meg tudsz érteni! – hálálkodott Valberg. – Veled nyíltan beszélhetek a gondomról. Természetesen itt maradsz, és együtt vacsorázunk, de egy félórára, bocsáss meg, kénytelen vagyok egyedül hagyni téged. Először ugyanis a lányomat akarom Tronsfeldnéhez vinni. Ő fogja Ritát elszállásolni mindaddig, amíg a villát alkalmassá nem teszem a befogadására. Gondolhatod, van átalakítani való bőven.

Günter önkéntelenül körbepillantott, majd megértően bólintott. Szeme kaján módon az asztalon állapodott meg, amelyet női szépségek fotói díszítettek. Egész gyűjtemény állt már ott a báró hódításainak emlékeivel.

– Valóban akad munka – felelte végül. Viktor követte a fiatal tiszt tekintetét.

– Később majd mindent megbeszélünk, de most gyere át velem, kérlek, a másik szobába! Bemutatlak Ritának. Légy kedves hozzá, fiam! Olyan felénk jószág, nem sok szeretetet kapott. Rettenetesen sajnálom szegényt. Majd utána mindent elmondok.

– Nem fog nehezemre esni, hogy kedves legyek vele, mert mindig is szerettem volna egy lánytestvért, akit kedvemre dédelgethetek és védelmezhetek. Most hát, ha megengeded, testvérként fogok a lányodhoz közeledni.

– Nagyszerű! Ha a következő napokban egy kis szabadidőd lesz, kérlek, nézz be hozzá!

– Ezer örömmel, Viktor bácsi.

Átmentek a vendégszobába. Néhány pillanattal később már egymással szemben állt a két fiatal. Rita – mint mindig, ha valami új élmény érte – félszeg gyerekszemekkel bámulta a délceg ifjút, akár egy mesebeli herceget. Güntert is valami csodálatos, meghitt érzés öntötte el, amikor először mérte végig a törékeny teremést.

– Boldog vagyok, hogy megismerhetem, kedves húgom. Remélem, nem tartja tolakodásnak részemről, ha ily rokoni szívélyességgel köszöntöm – mondta megilletődve.

Rita szíve szaporábban kalimpált. Izgatottan dadogta:

– Ó, nem is tudtam, hogy van egy unokafivérem. Nagyon, nagyon örülök ennek. Nagy szerencse, ha vannak az embernek rokonai, barátai, akik jóban-rosszban mellette állnak.

Günter legszívesebben karjaiba kapta, megsimogatta, megcirógatta volna, úgy, ahogy a fiútestvérek húgocskájukat vigasztalni szokták.

– Akkor kössünk barátságot, ha nincs ellenére, kedves Rita.

A lány szeme felragyogott. Úgy érezte, a nélkülözés szűk esztendei után egyik szerencse a másik után éri.

– Hogy lenne ellenemre? Egyvalamit azonban be kell vallanom. Lehetséges, hogy meg fogja bánni nagylelkű ajánlatát. Ugyanis én elviselhetetlen vagyok. Legalábbis mindenki ezt mondja... a papa kivételével.

Günter felelete, derűs nevetése megmaradt a lány fülében, melengetően átjárta szívét, elkísérte álmába is, és az otthon biztonságának érzetét keltette benne, bár aznap este nem is az apai házban aludt.

– Nem tudom elképzelni, hogy kiállhatatlan lenne, húgocskám. Ezekkel az őszinte és jóságos szemekkel?

A lány elpirult, és vonzó mosoly jelent meg a szája körül, amellyel még apját is meglepte. Viktor a karját bátorítólag, egyszerismind Günter szavait alátámasztandó Rita vállára tette.

– Úgy látom, megvan a kölcsönös rokonszenv. Hagyjátok hát el ezt a rideg magázást! Olyan feszélyező ez rokonok között.

– Tegezhetem hát, Rita? – nyújtotta a kezét Günter, és a lány boldogan beleegyezett. – De akkor neked is így kell tenned. Szólíts Günternek!

Rita egy pillanatig bizonytalanul, zavartan mosolygott, aztán bátran kivágta:

– Akkor Günternek foglak hívni!

– Remek – szólalt meg a báró, aki a háttérbe húzódva hallgatta a beszélgetést. – De mára be kell értenek ezzel a rövid találkozással. Most elviszem Ritát Tronsfeldné öngyógyához, hiszen már így is későre jár. Várjál rám, Günter! Próbáld addig valahogy elütni az időt.

– Miattam ne aggódj, bácsikám!

Lovagiasan felsegítette unokahúgára a kabátot. A lány sietősen csapta fejére a kalapot, amit Günter friss barátságuk bizalmával megigazított. Majd néhány hangulatemelő megjegyzés kíséretében karját nyújtotta a lánynak, és kivezette az autóhoz.

– Megengeded, hogy holnap jelentkezzem nálad? – kérdezte, miután a lány helyet foglalt a hátsó ülésen, és közelgett a búcsú pillanata.

– Nagyon örülnék, ha eljönnél – bólintott Rita lelkesen.

– Akkor hát a holnapi viszontlátásra!

– Viszontlátásra!

Viktor is beült a kocsiba, majd jelt adott a sofőrnek az indulásra.

– Nos, leányom, mi a véleményed az új rokonodról? – kérdezte, hogy megoldja a lány nyelvét, aki még mindig kissé feszélyezettnek tűnt.

– Olyan jó hozzám! – kiáltotta Rita őszinte hálával. Az a néhány kedves szó, amelyet Günter intézett hozzá, rabul ejtette fogékony lelkét.

– Hát lehet hozzád, kicsi Ritám, nem jónak lenni? – kérdezte az apja elérzékenyülten.

– Ó, ha dacoskodom, úgy hiszem, nagyon kibírhatatlan tudok lenni – hangzott a válasz egy halk sóhaj kíséretében. – Különbén nem büntetett volna meg annyiszor a mama. De ha egy kicsit kedvesebbek lettek volna hozzám, nem ellenkezem annyit.

– Akkor jó lesz vigyáznunk, nehogy magunkra haragítsunk! – nevetett a báró.

Gyorsan elértek a tábornokné házához. A jóságos asszony olyan anyai szeretettel fogadta a lányt, hogy az hamar leküzdötte bizalmatlanságát, és így az apjától való búcsú is könnyebben ment.

– Üdvözöld a nevemben Güntert! – kiáltotta még a kocsiból kiintegető báró után.

Viktor egy pillanatra meg is ütközött lánya gyors hangulatváltását – Maria újabb csodatételét – látván. Úton hazafelé végig egy merész gondolat motoszkált agyában. Mi lenne, ha Rita feleségül menne Günterhez? Így egy csapásra megszabadulhatna a nyomasztó apai felelősségtől, ráadásul lánya Valberg úrnője lehetne, és Günterrel olyan vót nyerne, amilyenről minden lányos szülő álmodik. És akkor Günter, akit fiaként szeretett, nem csupán a birtok teljhatalmú ura lehetne, hanem egy napon rászállna az egész Valberg vagyona. Az ő számára sem lehetne vonzóbb partit elképzelni. Mindenekfölött persze ragyogó érzés volt Güntert és Ritát párként elképzelni, amint éppen az oltár előtt állnak. Nem is lehet olyan ördögösség összehozni a két fiatal, csak egy kicsit segíteni kell a gondviselésnek.

Igen, Viktort teljesen elkapta a tervezgetés hevülete, igyekezett kiötleni, hogyan tudná leghamarább s legkevésbé fájó módon visszaállítani független agglegényéletét.

Közben Günter gondolatai Rita és Viktor körül forogtak. Mosolyogva képzelte el, milyen nehezebbé eshet nagybátyjának átrendezni a lakását úgy, hogy egy fiatal hölgy se találhasson kifogásolnivalót benne.

Miután Valberg hazatért, a két férfi meglehetősen hallgatagon ült asztalhoz, hisz mindkettőjük felett ott tornyosultak a gondok viharfellegei. Étkezés közben sem váltottak sok szót egymással, csak miután cigarettára gyújtottak, és kényelmesen elhelyezkedtek a kandallónál, kezdett el Viktor beszélni arról, hogyan jelent meg Rita az életében. Nem hallgatta el azt sem, miképpen foszlottak szét Tronsfeldnéba vetett reményei, amikor az asszony ellentmondást nem tűrően figyelmeztette atyai kötelességére.

Günter figyelmesen hallgatta. Szánakozás töltötte el Rita szomorú történetét hallva. De Viktor bácsi gondjait is képes volt átérezni. Ekkor egy ötlet fogant meg fejében, amely talán mindenkin segíthetne:

– Tehetek egy ajánlatot, Viktor bácsi, amely legalábbis átmeneti megoldást kínál? Ezáltal időt nyerhetsz, és hozzá tudod szoktatni magad Rita jelenlétéhez...

– Miről lenne szó? – egyenesedett ki a báró.

– Velem akartál jönni a birtokra, bácsikám. Mi lenne, ha Ritát is magunkkal vinnénk? Talán meg is hosszabbíthatnád a valbergi tartózkodást; szükség esetén bármikor visszatérhetsz a városba, így össze tudod egyeztetni a pihenést a báli évad zárórendezvényeivel. A tavasz mindig csodaszép Valbergben, és Ritának is jót tenne a vidéki levegő. Olyan sovány és sápadt az arca! Valbergben elég hely lenne mindhármunknak, és semmit sem kellene átépíteni. Vannak ott olyan szobák, amelyek kifejezetten fiatal hölgyeknek valók. Rita sem zavar ott senkit, és mégis az apai házban tudhatod. Te pedig nyugodtan átgondolhatod a jövőt.

Viktor – mint aki súlyos tehertől szabadult meg – hirtelen felugrott.

– Zseniális gondolat, Günter! Hogy énnekem nem jutott eszembe! Mondd, intézkedted már a leszerelés ügyében? Mit gondolsz, mikor állsz készen arra, hogy Valbergbe költözz?

– Úgy vélem, két héten belül minden elrendeződik.

Viktor feszültsége megszűnt, megkönnyebbülten hátradőlt a széken, hogy egy újabb cigarettára gyújtson.

Rita életének új fejezete kezdődött el a birtokon. Mostohája egyetlen önálló lépést sem engedélyezett neki, most pedig szabad mozgásteret kapott, s rá-rácsodálkozott az élet szépségére. A legcsodálatosabb mégis az volt, hogy apja vagy Günter nem sajnálták tőle az időt, ha kedvére lehettek valamiben.

Günternek nem esett nehezére, hogy szívélyes legyen unokahúgával. A lány hálásan fogadott minden jó szót, apró figyelmességet, s ez az ifjút mélyen megindította, ugyanakkor pedig újabb és újabb kedveskedésre ösztökélte. Szinte észrevétlenül alakult ki közöttük a bensőséges bizalom és barátság. Rita egyre jobban Günter szívéhez nőtt.

Valberg báró meglepődéssel szemlélte a két fiatal között bimbózó bensőséges viszonyt. A fiatalembernek persze sejtelme sem volt nagybátyja titkos terveiről. Eszébe nem jutott volna, hogy Ritában a nőt lássa, és ne gyengéden szeretett kis húgát. Szinte gyereknek tűnt még a szemében, kapcsolatuk emiatt is nélkülözhetett minden feszélyezettséget.

Mindjárt az első napokban teljesítették Rita legfőbb kívánságát: megtanították lovagolni. A lány álma az volt, hogy lóháton cserkészhesse be a gyönyörű vidéket.

Günter készségesen ajánlkozott oktatónak, és tanítványa olyan gyors előmenetelről tett tanúbizonyságot, hogy őt is elkapta a lelkesedés. Rita nemsokára már elkísérhette a két férfit kilovaglásaikon.

Viktor maga is meglepődött azon, hogy mostani valbergi tartózkodása alatt milyen gyorsan repült az idő. Ez nemcsak unokaöccse társaságának volt köszönhető – bár továbbra is remekül megértették egymást – hanem elsősorban Rita jelenlétének. Mintha különleges varázserő lebegett volna körülötte: minden szebbnek látszott, amivel érintkezésbe került. Az elkényeztetett gavallér, akiért tucatnyi női szív epedezett, egy új kincssel lett gazdagabb: saját szemével láthatta leánya kivirágzását. Repesett az örömtől, amint Rita napról napra szebb és szebb lett.

Egy napon látogatók érkeztek. Ez ugyan nem volt szokatlan, mert már több szomszéd is tiszteletét tette a „valbergieknél”, a mostani alkalom mégis különös jelentőséggel bírt az érintettek körében. Von Croner úr ruccant át ifjú hitvesével, Carryvel. Május első napjait, a ragyogó napsütést használták ki a bemutatkozó szomszédolásra.

Rita csodálattal nézett fel a szépséges asszonyra, aki rendkívül elegáns ruhakölteményben érkezett. Nem is tudta elrejtteni bámulatát, így Carry egyfajta lekezelő jóindulattal viszonyult hozzá.

Güntert jobban felzaklatta a viszontlátás, mintsem képzelte volna. A fiatalasszony lényé megbabonázó vonzerőt sugárzott, s az ifjúnak minden erejét össze kellett szednie, hogy ígézeté alá ne kerüljön.

Cary ebben tudatosan nehezítette a dolgát. Amikor Croner szokásos nyers modorában fitogtatta a felesége feletti hatalmát – akit szinte tulajdonának tekintett az segélykérően nézett Günter szemébe.

A sors úgy akarta, hogy a látogatás során rövid időre négy szemközt maradt a két fiatal. Viktornak váratlanul dolga akadt, míg Rita a kedvenc lovát mutatta meg von Croner úrnak. Günter javasolta volt szerelmének, hogy kövessék őket az istállóba, de Carry a fejét rázta.

– Nem, maradjunk inkább itt! Olyan borzasztó önnek, hogy néhány percet velem kell töltenie? Ó, Günter, ha tudná, mióta álmodom erről a találkozásról! – súgta a férfi fülébe.

Az megpróbált nyugalmat erőltetni magára, és rideg távolságtartással válaszolt:

– Nagyságos asszonyom, nem tudom, mivel érdemeltem ki megtisztelő bizalmát.

– Hát mindent ki kell érdemelni? Ne legyen ilyen kíméletlen hozzám! Rászolgáltam, hogy így bánjon velem, de higgye el, ezerszeresen megszenvedtem már mindenért! Nem esik sérelem a büszkeségén, és nekem mégis vigaszt nyújt azzal, ha néha láthatom.

Günter kihúzta magát.

– Helyesebben tenné, ha kerülné ezeket a találkozásokat, asszonyom. Jobb lenne... magának.

– És magának, Günter? – kérdezte Carry lélegzetvisszafojtva.

A válasz örökre titok maradt, mert Rita érkezett meg Croner úrral társalogni, akit legalább annyira kiállhatatlannak talált, amennyire Carryért rajongott. Kipirult arccal lépett Günterhez.

– Képzeld el, von Croner úr rögtön rájött, hogy „Goldboy” „Lady Bless” ivadéka – mondta kedves, lágy hangján, kezét bizalmasan a fiatalember erős karjára téve. Ő érezte, amint a lány érintése lecsillapítja viharos szívverését. Csendes béke költözött a szívébe, amint az őszinte gyermekszemekbe pillantott.

A szomszéd birtokos harsányan nevetett:

– Igen, igen, kisasszony. Tudja, a lovakhoz és a nőkhöz nagyon értek!

– Milyen jó, kedves kisasszony, hogy Valbergben van! – fordult most Carry Ritához. – Többször kelene találkoznunk, remélem, hogy nemsokára üdvözölhetem cronersheimi kastélyunkban. Tudja, itt vidéken olyan kevés jó barátja van az embernek, ezért fokozottan össze kell tartanunk.

– Nagyon örülök, hogy így gondolja, nagyságos asszony – nézett Rita vidáman a szépasszonyra. – Szívesen teszek eleget a meghívásnak.

Carry leereszkedő mosollyal karolt a lányba. Günter legszívesebben kiszakította volna Ritát a kezei közül, mintha az érintése bepiszkolhatná ártatlan lelkét.

Viktor éppen ekkor tért vissza a szobába, így látta Carry mozdulatát. Gúnyos mosoly ült ki az arcára. Titokban figyelte az asszonyt, ezért hamar kialakította róla a véleményét. Amikor a házaspár távozott, közölte is fenntartásait Günterrel.

– Úgy vélem, a szép szomszéd nemsokára azon meg nem értett asszonyok közé fog tartozni, akik vigasztaló után néznek. Mintha már meg is kezdte volna a keresést.

– Bizony meglehet, Viktor bácsi – felelte nyugodtan Günter, csak homlokát ráncolta egy kicsit.

A nagybátyja megpróbált az álarc mögé bepillantani.

– Te például hogyan viselkednél, ha benned keresné azt a bizonyos vigasztalót? – kérdezte nyíltan, Günter arcát fürkésze.

– Carry von Platen nem jelenthet számomra komoly csábítást.

– Ennek örülök – babrált Viktor elgondolkozva az állán. – A hölgynek ugyanis az a szándéka, hogy megéleltesse a forgalmat Valberg és Cronersheim között. Véleményem szerint ezért próbálja Ritát megkönyékezni.

– Őt csak hagyja ki a játékból! – pattant fel haragosan Günter. – Nem tudom elviselni azt a tolakodó szívélyességet, amellyel ezt a tapasztalatlan lányt le akarj a kenyerezni.

A kifakadás különös módon inkább megnyugtatta a bárót. Újra remény töltötte el titkos tervével kapcsolatban.

A két férfi minden ellenkezése dacára ezután szorosabb lett a kapcsolat a két birtok között. Carry és Rita is gondoskodott erről, persze egészen eltérő indítékból.

Május vége felé, egy csodálatos reggelen Viktor Valberg unokaöccsével sétált a parkban. Idilli környezetben, a kastélytól vagy tíz percnnyire egy halastavacska terült el. Százéves pompás bükkfák magasodtak a kicsiny, de rendkívül mély tónál, természetes sétányt képezve körülötte. A vízen csónak himbálózott, amelyet főleg a két fiatal rokon használt kirándulásai során. A férfiaknak temérdek megbeszélnivalójuk akadt, de a ragyogó napsütés kicsalogatta őket a szabadba.

A Günterrel való találkozás reménye újra és újra mágnesként vonzotta Carryt Valbergbe. Így történt most is. A fiatalasszony lóháton érkezett, lovát egy árnyas kerti lugasnál hagyta, a kertészre bízva. Gyalogosan vágott át a parkon, hogy közben teleszívhatta tüdejét a friss tavaszi levegővel. Kényelmesen, ráérős tempóban haladt, és gondosan ügyelt arra, hogy a világért se kerülje el Güntert. Így jutott el ő is a kis tóhoz, ahol már messziről felismerte a közeledő férfiakat. Ők nem láthatták a bokrok közé húzódó asszonyt, aki úgy döntött, elő sem jön „búvóhelyéről” addig, amíg egyedül nem lehet Günterrel.

Szemével követte a beszélgetésbe merülten sétálgató urakat. A véletlen úgy hozta, hogy éppen az ő rejteke előtt telepedtek le egy padra. Így Carry minden szavukat tisztán hallotta. A párbeszéd teljesen érdektelennek tűnt számára, sőt kifejezetten untatta is az üzleti téma. Már-már azt hitte, sosem fejezik be, így nem maradhat egyedül Günterrel, ráadásul a tagjai is kezdtek elgémberedni. Szép csendesen távozni akart, amikor a diskurzus új fordulatot vett. A szavak, amelyek megütötték a fülét, szinte odaszegezték rejtekhelyére.

– Nos, kedves Günter, úgy tűnik, átestünk minden hivatalos ügyön. Ennek örülök, ugyanis lassanként foglalkoznom kell a távozás gondolatával – váltott témát Viktor.

– Most akarsz elmenni Valbergből? Pont akkor, amikor talán az év legszebb napjai jönnek? Nézz körül: minden üde zöld, a virágok is nyiladoznak. Gondolj Ritára: a minap mondta a reggelinél, hogy soha nem látott még szebb tavaszt.

Viktor kezét a pad fátámláján nyugtatva, kényelmesen hátradőlt.

– Igaz, Rita legszívesebben örökre itt maradna, de nekem mindig mehetnékem támad, ha hosszú időt kell egy helyütt eltöltenem. Ha tehetném, tüstént elutaznék valamerre.

– Mi lesz akkor Ritával, Viktor bácsi?

– Ezt magam sem tudom, fiam – sóhajtozott a báró. – Sajnálatos, de igaz: nincsen tehetségem ahhoz, hogy a felelősségteljes családapam szerepét játsszam. Való igaz, a szívembe zártam a gyermeket, csak hogy a gondolat, hogy fel kell áldoznom a szabadságomat... De jónak beszélek! Hiszen te a mintapéldánya lehetnél az otthon ülő, nyüzsgő gyerekhaddal körülvevő, példás családfőnek.

– Jól ismeresz, bácsikám.

– Ez így van rendjén, Günter – folytatta Viktor. – Te vagy az utolsó Valberg, és kár lenne, ha a haláloddal a birtok visszaszállna a koronára.

Günter elgondolkozva forgatta szalmakalapját.

– Én is remélem, hogy ez elkerülhető. Kötelességemnek érzem veled és a Valberg névvel szemben, hogy családot alapítsak.

– Örülök, nagyon örülök – helyeselt élénken a báró. – Már attól tartottam, éppúgy irtózol a házasságtól, mint én, és megelégednél egy-két könnyű kalandocskával. Ezért is faggattalak a múltkoriban Carry Croner felől, aki, úgy tűnik, hajlik az efféle játéokra.

Günterből bánatos sóhaj szakadt ki. Minden szavát megfontolva szólalt meg:

– Kedves bácsikám, eddig nem beszéltem erről, mert még az emlékezés is keserűséggel tölt el. Te méltó vagy a bizalmamra, halld hát! Titkos kapcsolat fűzött Carryhez... Balga módon azt hittem, kölcsönös a szerelmünk, hiszen örök hűséget fogadtunk egymásnak. Azon a napon, amikor felkínáltad nekem a birtokot, madarat lehetett volna fogatni velem. Azt hittem, minden gondom szertefoszlott: végre biztos jövőt kínálhatok az én szerelmemnek. Csak előbb tisztázni akartam veled minden részletet, hogy nyugodt szívvel léphessek leendő apósom színe elé. A következő napon aztán megkaptam az értesítést Croner és Carry eljegyzéséről.

– Meg sem próbáltad érvényesíteni a „jogaidat”?

– Nem!

Carry a hátuk mögött megremegett. Az éles elutasító „nem” szíven döfte.

– Meg tudom érteni, hogy ekkora csalódás után kerülöd a találkozást. De sikerült-e teljesen túltenned magad a törtéteken? Ez az asszony, amennyire meg tudom ítélni, nagyon érdeklődik még most is irántad – tapintott a lényegre Valberg.

– Késő. Az én szívemben nincs többé helye. Ha már ilyen őszintén elmondtam mindent, azt sem hallgathatom el, sokáig kísértett még a vágy, hogy mégiscsak megszerezsem magamnak Carryt, aki már más férfi oldalán állt. Az, hogy mára talán már lehiggadtam, jórészt Rita jelenlétének köszönhető. Az ő természetes tisztasága, a lényéből áradó megmagyarázhatatlan erő megnyugtatta háborgó lelkem. Ő gyógyított ki betegségemből, ezért még inkább sajnálom, hogy el akarod innen vinni. Nagyon fog hiányozni.

Viktor elégedetten nyugtázta, hogy végre a kívánt mederbe terelődött a beszélgetés, és megragadta a lehetőséget, hogy kiterítse kártyáit pártfogoltja előtt.

– Van rá mód, hogy Rita örökre itt maradjon – mondta különös hangon.

– Hogy érted ezt? – hökkent meg Günter.

A báró olyan mozdulattal dobta le kalapját a padra, mint akit már most kimelegített a soron következő kényes téma. Majd eltökélten válaszolt.

– Nem vetted észre, hogy Rita a rokoni kapcsolaton túlmutató barátsággal viseltetik irántad? Csak egy szavadba kerülne, és biztos vagyok benne, hogy örökre elnyernéd fiatal szívét.

Günter elsápadt e szavak hallatán, Carry pedig a bokrok között ajkába harapott, nehogy felkiáltson.

Néhány pillanatra csend ült közékük, amelyet Günter tört meg.

– Tudom, hogy őszintén szeret, de csak testvér módjára.

– Nem, többről van szó – rázta a fejét Viktor. – Persze tapasztalatlanságában még maga előtt sem tisztázta az érzéseit. Vannak azonban árulkodó jelek, amelyek egy magamfajta öreg róka előtt nem maradhatnak rejtve, így jutottam erre a meggyőződésre, aminek meg kell, hogy mondjam, nagyon örültem. Hadd legyek egészen őszinte! Reméltem, hogy be fog következni ez a fordulat. Elismerem, régóta dédelgetett vágyam nem mentes az önzéstől sem: ismét szabad lennék, és Ritát is jó kezekben tudhatnám. Ne gondold végig jól a dolgot! Ha feleségül vennéd Ritát, Valberg teljes egészében, minden feltétel nélkül az öledbe hullna. A bevételek feléről, ami most engem illet, szívesen lemondanék, és hozományként adnám a házasságba. Azt, hogy lányom az egyetlen örökösöm, csak mellékesen jegyzem meg, tudom, ezek az érvek rád nincsenek hatással. Fontold meg jól a lehetőséget!

Nagy kő esett le Viktor szívéből, hogy végre kibeszélhette, ami már régóta nyomasztotta. Günter néhány percig szótlánul ült, de agya zakatolva próbálta feldolgozni nagybátyja szavait. Együtt érzően gondolt Ritára. Ha tudná, micsoda terhet jelent apjának! Elgondolkozva ráncolta homlokát.

– Viktor bácsi, nagyra értékelem, hogy bizalmadba fogadtál, és beavattál féltve őrzött titkaidba. Az anyagiak természetesen egy jottányit sem befolyásolnak döntésemben. Meg sem fordult a fejemben, hogy Rita a feleségem lehetne, de nincs bennem ellenérzés ezzel kapcsolatban. Az, hogy eddig csak rokoni ragaszkodást éreztem iránta, korábbi rossz élményeimmel lehet összefüggésben és azzal, hogy félig-meddig gyerekeknek tekintettem.

– Nem tűnt fel, milyen óriási változáson ment át az utóbbi időben?

– De igen – bólintott Günter. – Észrevettem, milyen csinos lett, csakhogy az ember a húgocskájára más szemüvegen át tekint.

– Megfontolod a javaslatomat?

– Nincs ezen mit megfontolni. Azzal, hogy előbb-utóbb meg kell házasodnom, tisztában vagyok, olyan szenvedélyre pedig, amelyet Carry Platen váltott ki belőlem, aligha leszek már képes. De Ritához fűződő érzésem egy életre szóló, bensőséges szövetség alapja lehet. Csak azért nem adhatok még végleges választ, mert meg kell bizonyosodnom afelől, hogy valóban jó szívvel fogadna-e férjeként. Ha ez a helyzet, boldogan lépek frigyre vele. Ráadásul, – bocsásd meg őszinteségemet, – így megóvhatnám egy újabb csalódástól. Nagyon boldogtalan lenne, ha ráeszmélne, hogy a te számodra is nyűg a jelenléte. Tartozom neked annyival, hogy hálám jeléül átvállaljam terheid egy részét. Adj hát egy kis haladékokat, mielőtt dönténék! Megpróbálom Ritát más szemmel nézni, és kipuhatolni, van-e számomra hely a szívében. Ha szeret, vedd úgy, hogy már meg is kértem a kezét.

Viktor felszabadultan sóhajtott, és megragadta unokaöccse kezét.

– Köszönöm, Günter! És ne gondolj semmi rosszat felőlem, biztos vagyok benne, hogy Ritának melletted jobb dolga lesz.

– Attól, hogy teljesen más a beállítottságunk, még meg tudlak érteni – mosolygott Günter. – Ne is beszéljünk tovább erről, és Ritának semmi szín alatt sem szabad megtudnia, ami most elhangzott. Néhány hetet ki kell még bírnod Valbergben, míg végleges választ nem adok.

– Rendben van, fiam. Induljunk hát! Megígértük Ritának, hogy étkezés előtt közösen kilovagolunk, és nem akarom megvárakoztatni.

Felálltak, és elindultak a kastély felé. Amikor már elég messzire jártak, szétnyílt a bokor, és Carry lépett ki mögüle. Az arcára volt írva feldúltsága, teljes testében remegett az indulattól.

A következő napokban Günter tényleg más szemmel figyelte a lányt. Először látta meg benne a nőt, és el kellett ismernie, hogy nem hagyja hidegen hamvas bája. Más is feltűnt neki, ami felett egyébként elsiklott volna. Egy napon a lovaglásból visszatérve, szokásához híven készségesen segítette le a lányt a nyeregéből. Szántsándékkal kissé tovább tartotta karjai között, mint szükséges lett volna, és szinte észrevétlenül magához vonta. Érintése nyomán Rita megborzongott, arcát elfutotta az izgalom pírja.

Nem bújt többé gyermeki közvetlenséggel a férfihoz, amikor az pajkosan összekócolta a haját, hanem zavarodottan elkapta a fejét.

Viktor felnyitotta unokaöccse szemét, aki jelentőséget tulajdonított minden apró mozzanatnak. Napok kérdése volt csupán, amíg a fiatalember teljes bizonyosságot nyert a lány szerelméről, kikutatva a női lélek féltve őrzött titkát.

Cronersheimék éppen ez idő tájt rendeztek egy társas összejövetelt, amelyre természetesen a szomszédokat is meghívták. Rita először távol akart maradni, hiszen nem telt le még a gyászév, de Carry személyesen beszélte rá szándéka megváltoztatására. Jól tudta, hogy ha ő nem jön el az estélyre, akkor a két férfi is otthon marad. Azzal nyugtatta a lányt, hogy nem hivatalos rendezvény ez, inkább egyfajta baráti beszélgetés. Rita végül hiszékenyen beleegyezett, így a két Valberg báró sem tehetett mást.

Cronersheimban a házigazda tolakodó közvetlenséggel, asszonya erőltetett vidámsággal fogadta őket. Carry ígérete ellenére látszott, hogy nagyszabású estély szerepelt a terveik között. Hivatalos volt az özszes szomszédjuk, a legközelebbi garnizon tisztjei és hölgyeik, de eljöttek a helyi előljáróságok is, családjukkal egyetemben. Senki sem hiányzott azok közül, akik emelhetik egy ilyen est fényét.

Carry diadalmas szépsége mellett, amelyet rafináltan kihívó estélyi ruhája is kiemelt, teljesen elhalványult Rita szolid bája. Carry egy pillantással felmérte, hogy kettejük közvetlen összevetéséből csak ő kerülhet ki győztesen. Lelke parázsként izzott az indulattól, sugárzó lényével megbabonázta, maga köré vonta a férfiakat, akik rajongva, egymással versengve bókolnak a szépasszony előtt.

Csak Günter tartotta távol magát tőle, de találkozásuk még ekkora tömegben is elkerülhetetlen volt. Amint a fiatalember egy ablakmélyedésbe húzódva álldogált, meglepte őt az asszony. Hozzá lépett, és a karját csábosan a vállára tette.

– Günter – suttogta érzéki hangon, mire a férfi összerezett.

– Parancsol, nagyságos asszonyom?

Carry közelebb lépett hozzá, testük szinte összeért.

– Beszélnem kell veled. Csak egyszer hallgass meg, csak egy órácskát adj nekem! Annyi mindent szeretnék megmagyarázni – lihegte izgatottan.

A férfi egy lépést hátrálva körbepillantott, mintha a menekülés útját keresné. Ekkor váratlan segítség érkezett Viktor személyében.

– Asszonyom, engedje meg, hogy kifejezésre juttassam őszinte csodálatomat. A kegyed toalettje káprázatos színek áradó szimfóniája!

– Vajon hány nőnek mondta el már ezt ma este? – kérdezte Carry leplezetlen ingerültséggel, amiért a báró megzavarta. Ő azonban változatlan szívélyességgel válaszolt:

– Egyedül kegyednek, erre, ha kell, megesküszöm. Remélem, nem zavartam meg az érdekes beszélgetést.

Az asszony csúfondárosan felnevetett.

– Kérdezze meg az unokaöccsét, milyen érdekesnek találta, amikor közöltem vele, hogy asztalszomszédom lesz a vacsoránál. – Ezzel távozott.

Günter hálásan szorította meg nagybátyja kezét.

– A legjobbkor jöttél!

– Láttam szorult helyzetedet, azért siettem a segítségedre – árulta el Viktor báró nevetve.

Günter Rita közelébe húzódott, aki éppen egy idős hölgygel bonyolódott élénk párbeszédbe. Csendesen megállt a széke mögött. Csak akkor hagyta el őrhelyét, amikor asztalhoz szólították a vendégeket.

Carry a férje mellett állt, akinek arcán otromba pökhendiség tükröződött. Günter gálánsan meghajolt az asszony előtt, és asztalhoz vezette, míg Rita velük szemben foglalt helyet. Az ő szomszédja egy fiatal tiszt volt, akivel hamar megtalálta a közös hangot, meleg nevetése többször is felhangzott a vacsora folyamán.

– A kedves rokona szemlátomást kitűnően szórakozik, Günter báró – jegyezte meg csípősen Carry.

– Örülök, hogy jól érzi magát – hangzott a szűkszavú felelet.

– Kifejezetten csinos a kislány. Biztos vagyok benne: nem fog hiányt szenvedni udvarlókban, ha majd részt vesz a társasági életben. Hiszen jól választotta meg az apját, amennyiben annak tisztos anyagi háttérét nézzük.

– Rita nélkül is elég vonzó – vágta rá Günter nyersen.

Felszabadultan felsóhajtott, amikor az estély végeztével elindultak hazafelé. A kocsiban már jókedvűen érdeklődött Ritánál:

– Nos, hogy érezted magad?

A kocsi belsejének félhomályában csak egy kis lámpa halvány fénye esett a lány arcára.

– Nagyon jól. Mindenki kedves volt hozzám – felelte. – Az asztalszomszédom is kellemes beszélgetőtársnak bizonyult. És te jól szórakoztál? Úgy láttam, mintha az asztalnál rosszkedvű lettél volna.

– Csak azért, mert távol ültem tőled, és egyetlen szót sem válthattunk.

A lány meglepetten kapta fel a fejét, és zavarában elpirult.

– Igen? Hát szívesebben lettél volna mellettem?

– Pontosan.

Szaporábban ugrált Rita szíve, de azért még mindig kételkedve rázta a fejét.

– Nem voltál megelégedve a helyeddel?

– Egyáltalán nem.

– Fel nem foghatom, miért, hiszen a házigazda elbűvölő felesége mellett ülhetnél!

– Ez még nem jelenti feltétlenül azt, hogy nem cseréltem volna szívesen az asztalszomszédoddal.

– Ugyan! – tiltakozott a lány heves mozdulattal. – Hiszen Cronerné szellemes, nagyvilági asszony, akit mindenki csodál. De tudod, mi nem fér a fejembe?

– Micsoda?

– Az, hogy Carry miképpen lehet Croner úr felesége. Szinte fáj, amikor együtt kell látnom ezzel a faragatlan alakkal. Hogy szeretheti a férjét?

– Talán nem is szereti, bogárcám – próbálta felvilágosítani az apja.

Rita elkerekedő, hitetlen szemekkel bámult rá.

– De papa! Akkor nem ment volna hozzá!

– Ki tudja? Talán más okból is meg lehet házasodni... – simogatta meg a báró leánya arcát. – Például Cronersheimi Croner úr vagyonát is vonzónak találhatta Carry asszony.

– Papa, hogyan tételezhetsz fel ilyen alávalóságot róla! – méltatlankodott Rita. – Hiszen ő nem csupán szép, hanem jóságos és nemes is.

A két férfi szeme lopva összevillant. Majd a báró nevetve megszólalt:

– Gondold csak el, milyen egyszerű lenne az elméleted alapján a jó és a rossz embereket megkülönböztetni. Nem, lányom, ez nem ilyen egyszerű. Vannak kevésbé szép emberek, akikben hatalmas szív lakozik, de mindez fordítva is elképzelhető. Fontos, hogy ne mondjál ítéletet valakiről pusztán külső jegei alapján!

– Igen, talán igazságtalan vagyok, amikor nem kedvelem Croner urat azért, mert csúf és modortalan. Ettől még kiváló ember is lehet. De Carry biztosan makulátlan lélek. Olyan barátságos mindenkivel...

Többet tapasztalt hozzátartozói csendesen ültek, nem akarták szétrombolni Rita naiv hitét az emberekben.

Két nap telt el az ünnepség óta. Viktor és Günter a jószágigazgatóval tárgyalt a dolgozószobában, míg Rita magára hagyva üldögélt a verandán, és olvasgatott. De figyelmét nem tudta a könyvre összpontosítani, gondolatai messzire kalandoztak, így az sem tűnt fel neki, hogy a derék öreg időközben ellovagolt, különben azonnal apja és Günter keresésére indult volna.

Eltolta magától olvasmányát, és felemelkedett. Egyszerű fehér ruhát viselt, mégis előkelőséget, kellemet árasztott megjelenése. Egy borostyánnal futtatott oszlopba kapaszkodva áthajolt a korláton, és álmodozva nézett a messzi távolba. Nem vette észre, hogy Günter is kilépett a verandára, és hangtalanul mögé lopakodott. Óvatosan megérintette a lány vállát.

– Mire gondolsz az én kicsi Ritám? – kérdezte halkán.

Rita ijedten összeresztette, és arcába szokott a vér, mint akit bűnös tetten kaptak rajta. Legszívesebben elszaladt volna, de a férfi nem eresztette.

– Ennyire megijesztettek, hogy el akarnál futni?

Az égővörös arc hirtelen elsápadt. Rita valami különös csengést hallott Günter hangjából, amitől a lélegzete is elakadt. Arcát egy pillanatra a férfi vállához szorította, mintha ki akarna térni a tekintete elől.

– Igen, egy kicsit megijedtem. Nem hallottam, amikor jöttél – szólalt meg végül felegyenesedve.

A lány zavara felkavarta Güntert is.

– Olyan mélyen elmerültél a gondolataidban, és olyan vágyakozva néztél a távolba, mintha apádhoz hasonlóan te is elkíváncoznál Valbergből.

– El, Valbergből? Nem, hiszen itt minden olyan szép! Szebb, mint bárhol másutt a világon.

Günter még mindig erősen fogta a lányt, mint aki a szökésétől tart.

– Az édesapád el akar menni, Rita. Elárulta nekem. Ez, gondolom, azt jelenti, hogy te is vele tartasz.

Rita szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Elmegyünk Valbergből? És te? – szólalt meg panaszosan.

– Nekem persze maradnom kell, hiszen Valberg immáron örökre az otthonom lett. Te visszatérsz a városba, beleveted magad a társasági életbe, szórakozol, és pillanatok alatt elfeledkezel szegény Günteredről. Én pedig itt emésztetem magam az üres kastélyban. Képtelen teszek megszokni, hogy nem vagy mellettem, nem hallom kedves, meleg hangodat.

Olyan elkínzottan nézett rá a lány, hogy Günter végleg megbizonyosodhatott róla, Rita nem egyszerűen rokoni érzéseket táplál iránta.

– Miért akar a papa elmenni innen, a földkerekség legszebb helyéről? – hebegte.

– Viktornak túl csendes a vidék, unatkozik itt. Hiányzik neki a társasági élet.

A lány könnyeivel küszködött.

– De amikor mi itt vagyunk veled...

– Te csacsi, hiszen tudod, apád imádja a nagystílusú életet. Te talán tudnád élvezni a vidéki magányt?

– Ó igen, sehol sem élnék szívesebben! Valberg olyan gyönyörű, és én olyan boldog voltam itt, mint még soha élelemben.

Günter szíve a torkában dobogott. Elragadónak, imádnivalónak találta a lányt, aki attól félt, hogy búcsút kell vennie Valbergtól és... tőle. Forróság járta át e gondolatra.

– Akkor hát maradj itt nálam, kicsi Rita! – suttogta gyengéden a fülébe.

A lány csaknem összecsuklott. Félénken nézett a férfi vágyakozó szemébe, tanácstalanság tükröződött az arcán.

– Nálad? És a papa? Ezt nem lehet...

Günter szorosabban vonta magához, tekintetük összekapcsolódott.

– Minden lehetséges! Maradj nálam örökre... légy a feleségem!

Az édes arc falfehérré vált, mintha minden csepp vér kiszaladt volna belőle. Csak az ajkak izzottak vörösen. Ritában felébredtek női ösztönei, amelyek vágyakozva hajtották az imádott férfi felé. De hirtelen megrázkódott, mint aki most ébred egy felkavaró, szép álomból. Nem hitt Günter szavainak.

– Nem lett volna szabad ezt mondanod. Ilyen szent dologgal az ember ne tréfálkozzék! – csattant fel önérzetesen. Sikertelenül próbált szabadulni Günter ölelő karjaiból.

– Édes kicsi Ritám, azt gondolod, csúfolódom rajtad? A legőszintebben kérdezlek: akarsz-e a feleségem lenni?

Könnyek szöktek a lány szemébe. Gyámoltalanul csóválta a fejét, mint akivel felfoghatatlan csoda történt.

– Günter, ó, Günter... Tényleg úgy szereted ezt az ostoba kis teremtet, és képes lennél társadul fogadni?

– Igen, kedvesem, nem akarom, hogy elmenj, amikor szívemben örök otthonra lelhetnél. Élünk együtt Valbergben, legyünk boldogok! Minden rajtad múlik.

Rita szabad folyást engedett érzelmeinek. Szorosan a férfihoz simult, boldogan hajtotta fejét izmos mellkasára. Günter megfogta a lány állat, felemelte, és mélyen a szemébe nézett.

– Édes kis Ritám, kincsem – becézgette, és megcsókolta az égőpiros ajkakat.

Percekig álltak így, véget nem érő csókban összeforrvá. Majd Rita, mintegy kábulatból ébredve kiszabadult a férfi öleléséből, és félénken körülnézett. Olyan édes, olyan vonzó volt zavarodottságában, hogy Günter érezte: nem tudna nélküle élni. Igazi szerelem volt ez kettejük között, tiszta, bensőséges és őszinte, nem az az ellobbanó, izzó szenvedély, mint ami egykoron Carryhez fűzte.

Rita megigazította összekócolódott haját.

– Mit fog szólni a papa? – támadt fel benne a lelkiismeretes és szófogadó gyermek.

– Örömmel bele fog egyezni – kacagta ki az aggodalmát Günter. – De gyere, kérdezzük meg őt magát, hogyan vélekedik kettőnkéről!

Viktor a könyvtárszobában ült, kezében egy könyvvel. Éppen álmoságával küszködött, amikor a szerelmespár belépett hozzá. Egy pillantással felmérte a helyzetet, a fiatalok sugárzó arca mindent elárult. Felemelkedett a karosszékéből, és Rita már röpült is a karjába.

– Papa, én olyan hálátlan vagyok... Félek, mindjárt megbánod, hogy annyi szeretetet áldoztál rám!

A báró atyáskodva ölelte magához, közben lopva Günter szemét kereste. Unokaöccse cinkosán bólintott.

– Nocsak, még ilyet – fordult vissza a lányához. – Hadd hallom hát, mit követtél el?

Rita bocsánatkérően emelte rá gyermekien őszinte szemét.

– Sosem találnád ki. Jaj, papa, töredelmesen bevallok mindent: Günter feleségül akar venni!

Végre kimondta! Végre könnyített a lelkén!

A báró egy színészt megszegyenítő komolysággal vonta fel a szemöldökét.

– Úgy, úgy. Ez a csirkefogó tehát el akar ragadni téged apádtól. Mitévők legyünk? Adtál már választ?

– Annyira szeretem őt! – vallotta meg szenvedélyesen a lány, és piruló arcát ismét apja mellére rejtette.

– De téged is nagyon szeretlek. A legjobb az volna, ha itt maradnál a birtokon, mert akkor nem kellene választanom kettőtök között.

A báró játékosan megborzosolta leánya fejét. Bizony elérzékenyült, és kicsit szégyellte magát.

– Ez sajnos nem megy, kicsim. De ha szereted Güntert, akkor döntsél mellette, én pedig folytatom eddigi életemet. Ne illesd magad szemrehányással! Az a vonzalom, amely Günterhez fűz, erősebb bármely szülői köteleknél. Gyakran látogatlak majd meg Valbergben, hogy osztozzam a boldogságotokban. Amúgy se leltél volna nyugalomra nálam, hiszen ismered vándormadár természetemet: egyik helyről a

másikra cipeltelek volna magammal. Örülök, hogy Günter mellett igazi otthonra találtál. Isten adjon nektek boldogságot a házaséletben, gyermekeim – szólt, és Ritát átengedte az ifjú ölelésének.

Így lett Rita Günter jegyese. Ezen az emlékezetes napon még sok egyebet is meg kellett beszélniük. Viktor meg akarta kérni Tronsfeldnét, hogy a lányát egy rövid időre újból fogadja magához. Valbergben ugyanis nem maradhatott. Az esküvőt a sürgető körülmények miatt mielőbb meg kellett tartani, ezért az eljegyzési ünnepségtől inkább eltekintettek. Viktor mindjárt a következő reggelen elutazott a birtokról. Estére már vissza is akart érní, amint megszerezte a tábornokné önagysága beleegyezését. Lányát azután elhelyezi nála, maga pedig visszaköltözik a villájába, – határozta el. Günter néhány nap múlva követi őket, hogy beszerezze a gyűrűket, és elintézza a házasságkötéssel kapcsolatos hivatalos teendőket.

Tronsfeldnét láthatólag felvillanyozta a gondolat, hogy a menyasszonyka ismét nála fog lakni, így Viktor – nem vesztegetve az időt – még aznap vissza is tért a lányáért Valbergbe.

Elutazásuk előtt Rita kívánságára búcsúlátogatást tettek Cronersheimban.

– Ne említsük meg az eljegyzést! Cronerék is csak az újságból tudják meg az örömhírt, hogy annál nagyobb legyen a meglepetés! – kötötte a lánya lelkére a báró. Félt, hogy Carry csalódottságában nem tesz lakatot a szájára. Rita persze beleegyezett, nem is sejtve, mi motoszkál apja fejében.

Cronerné nagyon csodálkozott, amikor meghallotta, hogy a báró és leánya vissza akarnak térni a városba.

– Meglepetés ez számomra, azt hittem, a nyarat is itt töltik – szólt, nyugtalanul kutatva a lány arcát.

– A papa óhaja... – Rita nem árult el többet.

Carry úgy érezte, győzelmet aratott. Szentül meg volt győződve róla, hogy a báró azért szakította meg valbergi tartózkodását, mert Günter elutasította az ajánlatát, és nem hajlandó Ritát nőül venni. A lány elmesélte, hogy átmenetileg Tronsfeldné asszonymál fog lakni.

– Kérem, adja át üdvözetemet önagyságának! A közeljövőben talán meglátogatom magát nála, kedvesem, úgyis látni akarom a szüleimet.

– Nem felejttem el, nagyságos asszonyom. Örülnék, ha hamarosan újra találkozhatnánk – válaszolt Rita megszokott rajongásával.

– Mikor utaznak?

– Még ma délután.

Hamarosan elbúcsúztak. Carry hitetlenkedve nézett utánuk, magában még mindig a hirtelen elhatározásuk okait kereste, de sehogy sem jutott dűlőre. Aztán eszébe jutott, hogy megpróbál még aznap kiereszokolni egy találkozást Günterrel. Már azt is tudta, hogyan érheti ezt el, így hát türelmetlenül várta a délutánt. Az ebédlőasztaltól felkelve sietősen átöltözött, majd készenlétbe helyeztette az autót. Intézkedett, hogy a kertész állítson össze egy hatalmas csokrot a legszebb rózsákból. Kiment a teraszra férjéhez, aki hintaszékében terpeszkedett. Előtte az asztalon egy csaknem fenékig ürített boroskancsó állt, bár az orvos szigorúan eltiltotta az ivástól. Szájában szivar füstölgött.

– Hova készülsz? – kérdezte nyeglén, amikor Carry odalépett hozzá.

– Valbergbe. Ritának viszek pár szál virágot.

– És ehhez kellett így kiöltözködnöd? De miket is beszélek? Hisz megengedhetjük magunknak – tért napirendre önelégülten gyanakvása felett.

Carry szándéka szerint késve érkezett meg Valbergbe. Amint csokorral a kezében kiszállt az autóból, kérdésére azt a választ kapta az elébe siető inastól, hogy a méltóságos báró urak és a kisasszony alig tíz perce indultak el az állomásra.

Carry csalódott arckifejezést öltött.

– Micsoda balszerencse! Ezekkel a virágokkal akartam kedveskedni Rita bárókisasszonynak. Felfoghatatlan! Az én óráim szerint még tengernyi idő van a vonat indulásáig.

A derék szolga udvariasan megjegyezte, hogy valószínűleg rosszul jár a kegyelmes asszony órája.

Carry úgy tett, mintha gondolkodna.

– Günter báró is velük tartott?

– Természetesen, asszonyom.

– Akkor legalább az ő visszaérkezését kivárom.

Az inas meghajolt, és egy szalonba vezette az előkelő vendéget. Carry miután egyedül maradt, az asztalra hajította a csokrot. Nyugtalanul járkált fel s alá, akár egy ketrecbe zárt oroszlán, minden zajra össze-

rezzent. Végre meghallotta a várva várt motorzúgást. Ajka megrándult. A szoba közepén megállt, és szemét az ajtóra szegezte.

Néhány perc idegőrlő várakozás következett, majd Günter lépett be a szalonba, aki már értesült az asszony jelenlétéről. Kellemetlen volt számára a találkozás. Érezte, sejtette, Carry szándékosan érkezett késve, hogy kettesben lehessen vele. A fölényes nyugalom maszkját erőltette magára.

– Nagyságos asszonyom, vigasztalan vagyok, amiért nem tudta átadni Ritának kedves ajándékát. Még inkább sajnálom, hogy megvárakoztattam. Bocsánatát kérem – mondta kötelező udvariassággal, ám távolságtartóan.

Az asszony mozdulatlanul állt, csak a szeme villogott az elfojtott izgalomtól.

– Igen, elkéstem a virágokkal – szólalt meg végre fojtottan. – Mégis úgy érzem, betöltötték küldetésüket. Ugye sejtí, Günter, miért vagyok itt?

A férfi megállt az ajtónál, mintha a lába gyökeret eresztett volna, Carry izgalma akarátán kívül átragadt rá is. Igazából először voltak egyedül azóta, hogy azon az emlékezetes napon – ő, mintha ezer éve történt volna! – a karjai közt tartotta.

– Hogy miért jött? – ismételte meg a kérdést a lehetőségekhez mérten higgadtan, – Gondolom azért, hogy átadja a csokrot.

– Nem – felelte az asszony remegő hangon. – Nem azért. Csak ürügynek szántam, alkalmat akartam keríteni arra, hogy végre négy szemközt beszélhessünk. Ó, Günter, Günter, miképpen engedhetted, hogy belemenjek ebbe a szörnyű házasságba?

– Nem volt kíváncsi a véleményemre – emlékeztette a férfi szárazon. – Hozzám csak az eljegyzés híre jutott el, mit tehettem volna ellene? Azt, hogy mennyit szenvedtem akkoriban, csak én tudhatom.

Az asszony mentegetőzve tárta szét a karját.

– Nem tudtam, mit cselekszem, Günter. Kicsi gyermekkorom óta arra tanítottak, hogy gazdag emberhez kell hozzámennem, kötelességem kihúzni a család szekerét a kátyúból. A jó Isten tudja, milyen hosszú küszködés után mondtam igent Cronernak, de nem kosarazhattam ki. Azt hittem, el tudlak felejteni, azt hittem, neked is jobb lesz, ha visszaadom a szabadságodat. És aztán megtudtam, hogy nagybátyád átengedte neked Valberget, és már te is megfelelnél apám szigorú elvárásainak. Üvöltöni tudtam volna kínomban! Ó, Günter, hogy engedhetél még ekkor is Cronerhoz? Nem halványulhatott el benned az érzés, amelynek valóságát szívemmel tapasztaltam! Légy kegyes hozzám, mondd, hogy megbocsátasz nekem, és minden újra a régi lesz.

Kimerülten elhallgatott. A szónoklat egy szuszra szakadt ki belőle, anélkül hogy egy lépést is tett volna Günter felé, de esedezve nyújtotta a karját.

– Günter, Günter – suttozta, és mindenről megfeledkezve térdre borult. Eszelős tekintetét könyörgőn emelte a fiatalemberre.

Veszélyes helyzet volt ez Günterre nézve, a reszkető asszonyi test láttán nehéz volt megőriznie hidegvérét. Megrohanták az együtt töltött szerelmes órák emlékei. A tébolyult asszony megragadta és a keblére vonta kezét, hogy a másik is érezze szívverését.

– Ne lökj el magadtól, Günter, segíts rajtam! – könyörgött, és görcsösen szorongatta a férfi kezét.

Már-már lehajolt az asszonyhoz, ekkor azonban hirtelen megrázkódott. Carry olyan erővel markolta ujjait, hogy a saját gyűrűje mélyen a húsába vágott. Ezt az aranyozott karikát – értéktelen gyerekjátékot – Rita húzta tegnap este a kisujjára, hogy Günternek addig is legyen valami emléke róla, amíg valódi jegygyűrűt nem viselhetnek. Védje, óvja kedvesét, akár egy talizmán. A fizikai fájdalom, amit Carry okozott neki, újra eszébe juttatta szerelmese meleg szavait. A kis gyűrű igazi talizmánként viselkedett: egy csapásra elpárolgott belőle az izgalom, amelyet Carry érzelmkitörése váltott ki.

Kitépte kezét a szorításból.

– Nagyságos asszonyom, őrizze meg méltóságát! El kell felejtenie, ami a múltban volt. Én túltettem magam a törtéteken... és két napja Rita bárókisasszonnyal járok jegyben.

Az asszony megbabonázva felállt, és Günter arcába meredt.

– Tehát innen fúj a szél! Eladtad magad... igen. Günter, te is eladtad magad... tudom, hisz nem szeretted... nem... te engem szeretsz, engem! – fakadt ki eltorzult hangon.

– Nem maradhat tovább itt – hőkölt vissza a férfi. – A kettőnk kapcsolatának már régóta vége. Kérem önt, távozzék!

Csengetett az inasért, és utasította, hogy tegye meg az előkészületeket az asszony indulására.

Carry megalázottan, vad haraggal szorította össze a fogát, de emberfeletti önuralma most is segítette neki visszanyerni tartását.

Néhány pillanat múlva ismét nyílt az ajtó, és az inas lépett be. Günter elvette tőle a kabátot, és hűvös udvariassággal az asszonyra segítette. Meghajolt előtte, a karját nyújtotta, és kivezette a szalonból.

Gyorsan szállt az idő az esküvőig. A szerelmesek mindössze egyszer látták egymást ezalatt, és Carry is eltekintett attól, hogy meglátogassa Ritát, bár néhány napig a szüleinél tartózkodott. Minden készen állt az ünnepséghez, amelyet Valbergben szándékoztak megülni. Csak korlátozott számú vendéget hívtak: a közvetlen szomszédokat, Günter volt ezredbeli tisztársait, néhány baráti családot. Persze Cronersheimba is postázniuk kellett a meghívót. Az udvar képviselőjében Herbert herceg jelent meg.

A ceremónia elkezdődött. A szépséges Cronernét a protokoll szerint Herbert herceg vezette.

Ahogy az oltárnál a szerelmesek ajkáról elhangzott a boldogító „igen”, a herceg panaszos sóhajtást hallott maga mellől, és érezte, hogy borzongás járja át Cronerné testét. Aggódva nézett az asszonyra, és atyailag megpaskolta a kezét.

Majd az ifjú pár fogadta a gratulációkat. Carry fegyelmezetten megölelte, megcsókolta Ritát, de szemével ekkor is Güntert kereste. A vacsora alatt kifelé vidámságot mutatott, de a látszat megőrzése görcsös igyekezetébe került. Állandóan megpróbált a friss házások közelébe férközni, s miközben elárasztotta Ritát gyengédségével, és újfent biztosította barátságáról, mohó pillantásokat vetett Günterre.

A fiatalembert elfogta a félelem, hátha Carry elárulja magát. Alig várta, hogy elindulhasson Ritával a nászútra.

Ritában különös szorongást keltett Cronerné túlzott kedveskedése. Ártatlansága ellenére sem kerülte el a figyelmét különös izgatottsága, sejtette, hogy dörgölöző szeretete nem lehet teljesen őszinte.

Végre eljött az indulás órája. A tábornokné felkísérte Ritát a szobájába, és megvárta, míg átöltözik. Ösztönösen, maga sem tudta, mitől tartva állt őrszemet a lány ajtaja előtt.

Günter is átöltözött. Amikor már útra készen kis felesége szobája felé tartott, váratlanul Carry állta útját.

– Günter, Günter – nyögte az asszony lázasan csillogó szemmel.

– Nagyságos asszonyom, kérem, nyugodjon meg, és térjen vissza a társaságba!

Cronerné nem tágitott:

– Csak egyvalamit árulj el nekem, ami elviselhetővé teszi ennek a napnak minden kínját. Mondd, hogy még szeretsz, hogy a szíved az enyém maradt, és gondolni fogsz rám, úgy, ahogy én rád!

Günter megkönnyebbülten látta, hogy őrangyala tűnt fel a folyosó végén, apósa képében. Ő egy pillanattal felmérte a helyzetet, és azonnal mellettük termett.

– Kedves papa, légy szíves, vedd pártfogásodba a nagyságos asszonyt! Nekem mennem kell.

A báró gavalléros meghajlással nyújtotta a karját Carrynek.

Günter és ifjú hitvese először egy kis hollandiai tengeri fürdőhelyre utazott, ahol visszavonultan, senkitől sem háborgatva adták át magukat boldogságuknak. A kapcsolatuk felhőtlen volt, amilyen csak két fiatal, egymás iránt tökéletes bizalommal viseltető szerelmes kapcsolata lehet.

Néhány hét múlva továbbmentek Baden-Badenbe. Itt ismerősökkel is találkoztak, így például Günternek már az esküvőre is hivatalos tisztársaival. Egy este, amikor az összerázódott társaság, amelyben a gyengébb nem is képviseltette magát, az elegáns hotelban vacsorázott, véletlenül Cronerra terelődött a szó. Az egyik tiszt így tudakozódott Güntertől:

– Úgy hírlík, Croner úr állapota napról napra romlik a szélütése óta. Tudsz valami közelebbit?

Günter megdöbbsent.

– Croner úrnak szélütése volt? Nem is hallottunk erről!

– Na de ilyet! Persze megértem, a nászutasok a maguk boldog kis szigetéről ügyet sem vetnek a környező világra.

– Szegény Cronerné! – fakadt ki Rita az együttérzés hangján. Már megbánta, hogy olyan tartózkodóan viselkedett vele az esküvő napján.

Másnap, a reggeli után így szólt férjéhez:

– Bocsáss meg, de egy félóra visszavonulok a szobámba. Sürgősen levelet kell írnom.

Günter gyengéden kezét csókolt neki.

– Kinek akarsz írni? A papának vagy talán Tronsfeldné önnagyságának?

– Egyiküknek sem. Cronernének kell írnom. Mélységesen sajnálom, amiért ilyen szörnyű szerencsétlenség érte.

Mintha árnyék suhant volna át férje arcán. Rita figyelmét nem kerülte el, és hízelkedve bújt hozzá.

– Ugye nem tiltod meg nekem, drágám? Biztosan jólesne neki egy-két vigasztaló szó fájdalmában.

– Hogy is akadályozhatnálak meg ebben? Hát kőből van az én szívem? Mit tudnék egyáltalán megtiltani neked, amikor ilyen szépen nézel rám!

A fiatalasszony átkarolta férje nyakát, arcát játékosan hozzádörgölte.

– Tudod, Günter, néha belesajdul a szívem a nagy boldogságba, amiért így szeretsz. Ha visszagondolok a múltra, alig hiszem, hogy ugyanaz vagyok, aki nemrég még oly kétségbeesetten sóvárogtam egy kis szeretet után! Milyen gazdag lettem! A múlt szomorú, szürke háttéréből kiléptem az aranyfényű jelenbe, ahol szerelem és gyengédség vesz körül. Ha most vissza kellene térnem a keserű tegnapha, azt nem viselném el, akkor inkább meghalnék.

– De szerelmem, hogy juthat eszedbe ilyen lehetetlen gondolat? – dorgálta meg Günter.

– Balgaságnak tartod, kedvesem? Nem tudom. Csak egyvalami biztos: határtalanul boldoggá tettetek! Most gyorsan írok Carrynek, aztán felkészülök a kirándulásra. Gyönyörű Baden-Baden, de mégse lennék képes örökké élvezni ezt a kényelmet, már örülök, hogy nemsokára láthatom az én kedves Valbergemet. Mához két hétre ott leszünk! Te is ugyanígy örülsz?

– Még jobban! – nevetett a férje. – De most igyekezz! Itt várok rád. – Szerelmes csókot váltottak, és Rita elsietett.

Az ifjú pár visszatért a birtokra. Carry Croner már korábban néhány sorban válaszolt Rita meleg hangú levelére.

Megköszönte az együtt érző szavakat, és nyájasan megjegyezte, hogy bár nagymértékben lefoglalja beteg férje ápolása, de azért már nagyon várja az ő kedves barátnőjét, így Rita az érkezés után, mihelyt szabaddá tudta tenni magát, már rohant is át Cronersheimba.

Carry kicsiny, elbűvölő szalonjában fogadta a vendéget. A szoba azúr és arany színei méltó keretet adtak a szőke asszony szépségéhez.

Carry szinte beteges szenvedélyességgel ragadta karon. Szeme mohó kíváncsisággal tapadt a fiatalasszony arcára.

– Szóval visszatért az asszonyka a nászútról. Mennyire örülök, hogy újra láthatom! Látom az arcára írva a boldogságát, igen, nem is kell kérdeznem – hadarta izgatottan. De nyugtalanul fürkésző szemében az a forró vágy ült, bárcsak megbizonyosodhatna az ellenkezőjéről.

Rita vigasztalóan simogatta Carry kezét. A gyanú leghalványabb árnyéka sem érintette meg a lelkét, honnan is sejtette volna, miért érdekli barátnőjét annyira az ő boldogsága.

– Kedves Carry, nemsokára újra boldog lesz maga is, férjura előbb-utóbb felépül. Szabad érdeklődnöm a hogyléte felől?

– Semmi változás. Édesanyámmal ketten viseljük a gondját, persze néhány ápoló is segít nekünk, mert egyedül nem bíránk megemelni a súlyos testét. Szegény uram teljesen le van bénulva.

Rita arcát elsápasztotta az együttérzés.

– Milyen nehéz lehet önnek! Remélhetőleg meg fog gyógyulni...

– Nem – rázta a fejét Carry. – Az orvos nem lát semmi esélyt. Éppen ellenkezőleg: a legszörnyűbbre is fel kell készülnünk.

Rita összekulcsolta a kezét, és arra kellett gondolnia, hogy Carry valóban nem szeretheti a férjét, ha ilyen nyugodtan képes szembenézni a halál gondolatával.

– Milyen jó, hogy legalább az édesanyja támaszt nyújthat a nehéz napokban – jegyezte meg halkán.

– Sokáig ő sem tud maradni – sóhajtott Carry vigasztalanul. – Haza kell térnie, mihelyt apám megjön a hadgyakorlatról.

– Ha csak tudom, meglátogatom magát, hogy ne legyen olyan magányos! – ígérte Rita őszinte együttérzéssel.

Carry mereven elmosolyodott.

– Nagyon kedves öntől. De vajon a férje beleegyezik-e abba, hogy magára hagyja?

– Ó, hát tenger dolga van. Az utazás alatt annyi tennivaló gyülemlett fel, amit be kell pótolni, hogy akad néhány szabad órámm – válaszolt Rita gyanútlanul.

Carry később, a búcsúzkodásnál is megismételtette vele ígéretét, hogy gyakran átjön hozzá. Alaposan felkavarta a látogatás, magára maradván még sokáig nyugtalanul járkált.

Képtelen volt ezekben a hetekben iszonyodás nélkül a férje arcába, ebbe az élettelenül merev arcba nézni. Ugyanakkor szinte megváltásnak tűnt, hogy nem kell többé elviselnie sem ráerőltetett gyengédségeit, sem brutális dühkitöréseit.

Franz von Croner nem sokkal az esküvőjük után elkészítette végrendeletét, amelyben feleségét nevezte meg általános örökösének. Carry tudott erről, és meglegedés töltötte el a gondolatra. Ha férje meghal, legalább törleszti asszonya „vételárát”. A gazdagság még mindig olyan célként lebegett a szeme előtt, amelyért érdemes megszenvedni. Bárcsak már szabad lenne!

Két nappal később küldönc hozta a hírt Valbergbe, hogy Croner úr reggel, egy újabb szélütés következtében eltávozott az élők sorából. Rita azonnal Cronersheimba sietett, hogy tolmácsolja Carrynek részvétét a sorscsapás miatt.

Günter csak a temetésen látta viszont az asszonyt.

Nagy számú gyászoló tömeg gyűlt össze, hogy végső búcsút vegyen a halottól. Az udvar képviselőiben Herbert herceg is eljött, aki alig tudta levenni szemét a gyönyörű özvegyről.

A szertartás után a megjelenteknek frissítőt szolgáltak fel. Sorra Carry elé járultak a gyászolók, hogy néhány részvevő szó után elbúcsúzzanak. Rita egy mellékszobában beszélgetett Platennéval, Günter pedig türelmesen várta, hogy ő is sorra kerüljön, és kifejezhesse részvétét az asszonynak. Carry apját a herceg tartotta szóval, így ő egy pillanatra magára maradt. Ekkor lépett hozzá Günter.

– Engedje meg, hogy kinyilvánítsam kegyednek mélységes együttérzésemet – kezdte a szokványos udvariassági formulával. Az asszony lassan ráemelte tekintetét, és mélyen a szemébe nézett.

– Minek hazudni, báró úr? – kérdezte rezzenéstelen arccal. – Hisz tudnia kell: amit az emberek veszteségnek neveznek, az számomra megkönnyebbülést jelent. A férjemnek az élet már csak fájdalmat és szenvedést tartogatott. Most minden kintől megszabadult, s én is. Egy napon úgyis meg kellett volna szöknöm tőle, nem mehetett volna így tovább... Szörnyű visszagondolni is arra, milyen kinszenvedés volt ez a házasság. Nem szemrehányás ez a megboldogultnak, hiszen ő megadott nekem mindent, amit csak adhatott, nem ígért többet annál, mint amit be is tartott. Az én hibám, hogy keserűen csalódnom kellett. Nem lehet büntetlenül vétkezni a házasság szent intézménye ellen. Én pedig vétkeztem...

Mindezt nyugodt, szenttelen hangon mondta az asszony, ami annál nagyobb hatást tett Günterre. Sajnálattal költözött a szívébe. Hajlott rá, hogy megvigasztalja egy-két kedves szóval, nem tudta azonban, nem érti-e félre Carry a szándékát. Mégis nekiveselkedett:

– Az élet önnek is tartogat még boldogabb napokat, hiszen olyan fiatal.

– Fiatal – kacagott fel furcsán, szinte hisztérikusan az asszony. – Úgy érzem, évtizedeket öregedtem házasságom fél éve alatt.

– Ki tudja, hátha nemsokára másképp vélekedik minderről. Valahol önre is vár a boldogság. Persze nem a gyász órája a legmegfelelőbb erre a beszédtemára. Mégis: én szívemből kívánok önnek egy boldogabb holnapot.

Carry pillantására a férfi hátán végigfutott a hideg. Gyorsan elkapta a szemét.

– Ó, ha a jövőbe láthatnék! – talált vissza szerepéhez az asszony.

Ebben a pillanatban lépett a szobába Rita.

– Lassan mi is hazamehetnénk, Günter – mondta.

Nem kerülte el a figyelmét férje felhevültsége, s kérdően Carryre nézett. Az asszony összeszűkült szem bogarából hidegség áradt feléje, és metszően hasított lelkébe. Pár másodperc múlva mégis már a szokott negédes hangján szólott hozzá, átkarolva a fiatalasszonyt:

– Éppen arról beszélgettünk a kedves férjével, hogy néhány hétre a szüleimhez költözöm, míg a fájdalmas sebek begyógyulnak. Talán könnyebb lesz így a felejtés. Ha majd visszajövök, ugye nem fog sajnálni tőlem egy-egy barátságos, kellemes órát Valbergben?

Rita igyekezett udvariasan válaszolni a kérdésre, de látszott, hogy szavai ezúttal nem a szívéből fakadtak:

– Természetesen, kedves Carry, mindig örülök, ha nálunk üdvözölhetem.

Teltek-múltak a hetek. Günter és Rita továbbra is tökéletes lelki harmóniában élt egymással, akár a házasságuk első napján. Günter idejét lekötötte a gazdálkodás, Rita is beleszokott a háziasszonyi szerepkör-

be. A közös étkezést azonban megtartotta az ifjú pár, és a lassan szokássá váló délutáni teázást is gyakran nyújtották hosszúra. Az esték szintén meghitt együttlétben teltek: a férj könyveket olvasott fel. Tudatosan olyan műveket választott, amelyeket a fiatal lélek könnyen befogadott, mégis tágították látókörét. Szinte észrevétlenül nőtte ki Rita kezdeti gyermeki jellemvonásait, gyakran férjét is meglepték mély gondolatai, okos megjegyzései.

Ősszel a ház ura vadászatra hívta barátait, majd Viktor báró jelent meg néhány hétre Valbergben. Az élet megélénkült a kastélyban.

Rita könnyen beletanult nem is könnyű, sok felelősséggel járó szerepébe. Kezdeti bizonytalanságát, bájos félénkségét is hamarosan levetkezte.

Günter volt tisztársai a szerencse kegyeltjének nevezték barátjukat, s az egekig magasztalták feleségét. A fiatalasszony a bókokat mindig örömmel vegyes zavarral fogadta.

Meglepő módon még Viktor is kellemesnek találta ezúttal a valbergi pihenést. Eltöltötte a jogos apai büszkeség, amikor az őt körülrajongó lányára nézett, osztozott boldogságában, és elégedetten állapította meg, hogy Rita szinte kivirult. Igazi úriasszony módjára már a divatozást sem tartotta holmi haszontalanságnak. A báró finom ízlése, tanácsai irányították rá figyelmét ezekre a dolgokra, és természetes adottságként meglévő szépérzéke gyorsan kifejlődött. Hamar elsajátította az öltözködésnek, a női önkifejezés nélkülözhetetlen eszközének művészetét.

Miután Günter barátai elutaztak, ismét elcsendesült a birtok. Nem telt sok időbe, és a bárót is elszólította javíthatatlan csavargó természete. Azzal indokolta távozását, hogy otthoni teendői nem tűrnek további halasztást.

Rita remélte, hogy apja legalább a karácsonyt velük ünnepli. Még a tábornoknét is meghívta, és szép terveket szövögetett magában arról, hogy az ünnepet e hozzá közel álló, drága emberek körében töltsi majd. Mostohaapjánál mindig ezen a szent ünnepen érezte leginkább a magányt, a szeretet hiányát. Ezt meg is mondta apjának, aki mosolyogva simogatta meg az arcát.

– Csak természetes, hogy a karácsonyt együtt töltjük, bogárkám, ezt egyébként is így terveztem. Az ünnepig még majdnem három hét van! Addig kényelmesen elintézhetem az ügyes-bajos dolgokat a városban, néhány látogatást is tehetek, bejelentkezhetek a közelgő bálokra. Mindenekelőtt pedig kigondolok egy szép ajándékot az én kicsimnek. Szenteste előtt ismét jelentkezem majd, magammal hozom Tronsfeldné önagyságát is, és belevetjük magunkat a nagy-nagy ünneplésbe. Jó lesz így, kislányom?

– Igen, nagyon jó! – ujjongott Rita, és megcsókolta apját. – Gyönyörű szép karácsonyunk lesz!

Valóban csodálatosan sikerült az ünnepség, még szebben, mint ahogy azt magában Rita elképzelte. Gazdag ajándékokkal és – ami sokkal fontosabb – szeretetükkel árasztották el hozzátartozói. A boldogságtól zokogva borult férje vállára:

– Szinte fáj a szívem a nagy örömtől. Nincs a világon nálam boldogabb teremtménye Istennek!

Az ünnepek elmúltával az apja és Tronsfeldné elutaztak. Viktor már nem érezte nevetségesnek, ha a felnőtt lányával jelenik meg az estélyeken, így meghívta az ifjú párt, hogy a báli szezonban három hetet töltsenek nála. Rita ekkor aratta első társaságbeli babérjait.

Günter szívesen mutatkozott vonzó felesége kíséretében, és Viktor mellét is feszítette az atyai büszkeség. Egyik estély a másikat követte, így Ritának alig jutott ideje arra, hogy látogatást tegyen Carrynél. Günter jobbnak látta, ha nem tart feleségével, valamilyen ürüggyel kivonta magát a vendégség alól. Rita azonban nem találta otthon az asszonyt, aki visszatért Cronersheimba – amint azt az ezredesnétől megtudta – ezáltal próbálván megszabadulni Herbert herceg terhessé váló látogatásaitól.

Carryt azonban más vonzotta Cronersheimba: Günter utáni vágya. Olyan hangsúlyozott kedvességgel furakodott Rita közelébe, hogy az ösztönös idegenkedése ellenére is hasonló barátságossággal volt kénytelen fogadni az asszony közeledését. A belső hang tiltakozása ellenére Carry szinte mindennapos vendégük lett.

A fiatal özvegy azzal az eltökélt szándékkal tért vissza Cronersheimba, hogy megpróbál viszályt szítani a házások között. Bármely eszközt hajlandó lett volna bevetni célja érdekében. Az utóbbi idők kényeszerű visszavonultságát tervezgetésre használta ki, és már tudta is, hogyan kaparintja meg magának Güntert. Csak azt kellett még kipuhatolnia, miképpen fogjon hozzá terve végrehajtásához.

Egy ragyogó márciusi délelőttön Rita – az ősz óta első ízben – kilovagolt. Günter is vele tartott, hiszen úgyis a szántóföldi munkálatokat akarta ellenőrizni. Vidáman, kipirult arccal tértek haza, és ültek az ebéd-

lőasztalhoz. Günter később visszavonult a dolgozószobájába, hogy részletes eligazítást adjon az új gazdatisztnek.

– És mit fog csinálni az én kis asszonykám? – kérdezte enyelegve.

– Akad nekem is bőven teendőm – mosolygott vissza rá Rita. – Először levelet írok a papának, majd a cselédeknek kell eligazítanom, és ha a dolgos férjem még ekkor sem tud rám időt szakítani, akkor elmegyek, és meglátogatom a kertészünk beteg feleségét. A téra mindenképpen visszaérek.

– Igen, szívem, a teázás a mi közös ünnepünk, senki sem rabolhatja el tőlünk. – Felesége sóhaját hallva csodálkozva nézett rá Günter. – Nem így látod? Mi nyomaszt?

Rita kissé félénken válaszolt:

– Lehet, hogy neveletlen vagyok, de szeretném, ha újra kettesben tölthetnénk el azt a röpke órát. Most, hogy napközben olyan elfoglalt vagy, örülnék, ha Carry asszonynak nem mindig ebben az időpontban jutna eszébe Valbergbe jönni. Vagy te talán örülsz a jelenlétének? – szegezte rá Rita kérdő tekintetét.

Günter anélkül, hogy valójában oka lett volna rá, elpirult. Felesége látta ezt az „árulkodó” jelet, és felfoghatatlan félelem markolt a lelkébe, de azonnal meg is dorgálta magát érte.

– Nem, engem éppúgy bosszant, mint téged – felelte Günter. – A kelletténél jóval többször látjuk Cronernét Valbergben. De érthető, hogy magányos.

Rita együtt érzően bólintott. Férje futó csókot lehelt a homlokára, majd nekiült a munkájának. A fiatalasszony szemrehányásokkal illetve magát bizalmatlanságáért, és megpróbálta elhessegetni magától a kellemetlen érzést. Nem sok sikerrel járt: a sanda gyanú befészkelte magát a lelkébe. Hogy elterelje gondolatait, levelet írt apjának és Tronsfeldnének, megbeszélte a szakácsnővel az étrendet, majd úgy döntött, át-sétál a kertész feleségéhez.

Günter a gazdatisztjével tárgyalva az ablakból látta, amint felesége kilépett az ajtón. Hosszan rajta felejtette a szemét, gyönyörködött kecses tartásában, eleganciájában, és melegség járta át a szívét. Aztán újra beszélgetőpartnere felé fordult a figyelme. Még néhány könyvelési tételt át kellett nézniük, mielőtt rátértek a napi teendők megtárgyalására. Végre ezen is túlestek, s az intéző távozott. Günter az órájára pillantott. Még tizenöt perce volt ötig, de remélte, hogy feleségét már a teázóasztalnál találja.

Átsietett a szalonba, ahol azonban Rita helyett Carry Cronerbe ütközött. Az elegáns asszony az ablaknál állt, és merengve nézett ki a parkba. A lépteket hallva megfordult.

– Ön az, nagyságos asszonyom? Nem is tudtam, hogy itt van. A feleségem még nem érkezett meg?

Carry nedvesen csillogó szemekkel nézett rá.

– Nem akartam zavarni, hiszen az inas említette, hogy dolgozik. Amikor pedig a kedves feleségét akartam üdvözölni, megtudtam, hogy a kertészlakba ment, így vettem a bátorságot, és itt maradtam.

Az asszony hangja el-elcsuklott, tüdeje zihált a belső láztól, a legárulkodóbbak mégis a szemei voltak. Látszott, hogy a máskor oly fegyelmezett asszony nem tud uralkodni magán. Günternek eszébe jutott legutolsó kellemetlen találkozásuk, és a gyomra görcsbe rándult.

– Nem foglalna helyet? – mutatott készségesen egy karosszékre.

– Képtelen lennék most ülve maradni... olyan nyugtalan vagyok – rázta a fejét Carry, szemét egy pillanatra sem véve le a férfiról.

– Csak nem kapott valami rossz hírt? – érdeklődött udvariasan Günter.

– Milyen mesterkéltén társalgunk egymással! – tört ki az asszony indulatosan. – Nevetséges! Vagy inkább elszomorító? Hiszem, hogy van más megbeszélnivalónk is.

– Nagyságos asszonyom...!

Carry egy mozdulattal elhallgattatta, és közelebb lépett a fiatalemberhez.

– „Nagyságos asszonyom”! Csak ne az ön szájából kellene ezt az üres udvariaskodást hallanom! Milyen édesen becézett egykor! Günter, mikor veted le végre ezt a jéghideg álarcot? Vártam az őszinteségedre, a türelmetlenség beteggé tett, a te betegeddé. Tudom, hogy titkon szeretsz, csak engem szeretsz, hogy teljesen elemészt a vágy utánam! Zárj újra karjaidba, úgy, mint akkor! Csókolj meg, csak egyszer, egyetlenegyszer! Meghalok a vágytól utánad, Günter!

Mielőtt még megakadályozhatta volna, az asszony szenvedélyesen a nyakába vetette magát, és ajkát erővel az ajkára préselte.

Egyikük sem hallotta a szomszéd szobából közeledő könnyű léptek zaját. Éppen akkor hajtotta félre valaki a két helyiséget elválasztó függönyt, amikor Carry csókot próbált kicsikarni a férfiből.

Rita állt a küszöbön. Hallotta Carry szenvedélytől fűtött, utolsó szavait, és látta őket összeölelkezve állni a szoba közepén.

Férje tehetetlen döbbenetét, merev, védekező tartását már nem figyelhette meg. Szemei előtt elsötétült a világ. Forgott körülötte a szoba, meg kellett kapaszkodnia az ajtófélfába. Ekkor vette őt észre Günter, s ez végre kiragadta benuhátságából. Szinte brutálisan lökte félre az asszonyt, és a feleségéhez lépett. Ám olyan feldúlt állapotban volt, hogy egyetlen szót sem tudott kipréselni magából, csak a karját nyújtotta némán felé.

A fiatalasszony alakja lassan újra megtelt étellel. Felegyenesedett, elkínzott arcát Carry felé fordította. Aztán ellépett a nemrég még csodált nő mellett, és az inasért csengetett.

– Azonnal elhagyja Valberget, nem kívánom többé itt látni – mondta keményen kopogó hangon. – Kísérje a nagyságos asszonyt a kocsijához! – fordult a belépő inashoz, majd méltóságteljesen kiment a szobából. Günter hiába próbálta visszatartani.

Rita a lakrészébe rohant, kulcsra zárta az ajtót, és félig aléltan az ágyra rogyott.

Mielőtt Carry elhagyta volna a szobát, sietősen még odavetette Günternek:

– Várom Cronersheimban.

A férfinak ajkán volt már a kemény válasz, de tekintettel kellett lennie az inásra. Szó nélkül sarkon fordult, és a felesége után sietett. Az ajtaját zárva találta. Bekopogtatott hozzá, de nem kapott választ.

– Rita, kérlek, nyisd ki az ajtót, és hallgass meg! – könyörgött.

Rita értelméig elhatoltak ugyan a szavak, de nem mozdult. Élettelenül feküdt az ágyon, mint a fájdalom alabástrom szobra. Eszébe ötlöttek azok az apró mozzanatok, amelyeknek eddig nem tulajdonított jelentőséget. Más színben látta Carry tolakodó kedvességét, gyűlölettől szikrázó szemét, Günter elpirulását: minden azt a hitét erősítette, hogy már hosszú ideje becsapják.

Günter többször visszatért az ajtóhoz, és bebocsátásért esedezett, ám Rita konokul hallgatott. Csak feküdt a félhomályban, és halkan nyöszörgött. Órák vagy percek teltek el? Teljesen elvesztette időérzését.

Majd újra kopogtak az ajtón, de ezúttal nem a férje próbált bejutni, hanem a szobalány:

– Nagyságos asszonyom, legyen jó, és nyisson ajtót! Egy fontos levelet kell átadnom.

Rita nagy nehezen feltápáskodott.

– Egyedül van odakint, Rosa? – kérdezte erőtlenül.

– Persze, nagysága, teljesen egyedül.

Erre ajtót nyitott, beengedte a szobalányt, majd sietve újra elfordította a kulcsot a zárban. Időközben besötétedett, s Rosa merő megszokásból felgyújtotta a lámpát. Megijedt, amikor meglátta asszonya fakó arcát.

– Ezt a levelet Cronerné asszonyság küldi, egy futár hozta. A gazdasági udvaron át egyenesen hozzám sietett az alagsorba. Azt mondta, adjam át nagyságának a levelet, de úgy, hogy senki se vegye észre. Állítólag a báró úr születésnapjára meglepetéséről van szó.

Rita még mindig szédelgett, a fejét fogta.

– Tegye le a levelet, Rosa! – mondta egykedvűen.

– Nagysága talán nem érzi jól magát? – kérdezte aggódva a szobalány.

– Fáj a fejem.

– Hozhatok valami gyógyszert? Esetleg bedörzsölhetném a nagysága homlokát szesszel, az segíteni szokott.

– Nem, nem... csak nyugalomra van szükségem. Most menjen, Rosa! Gondoskodják róla, hogy senki se zavarjon!

A távozó szobalány mögött Rita újra kulcsra zárta az ajtót. Ránézett a levélre, de elmosódtak előtte a sorok. Születésnapjára meglepetés? Első indulatában el akarta égetni az írást, de aztán meggondolta magát. Kinyitotta és elolvasta a levelet, amelyben ez állt:

„Mélyen tiszteli Báróné!

Úgy utasított ki a házából, mint egy bűnözőt. Ezzel engem is felment a formáságok alól. Engedje meg, hogy tisztázzam a helyzetet.

Günter Valberghez régóta gyengéd kapcsolat fűz, titkon el is jegyeztük egymást. A kölcsönös szegénységünk akadályozott meg bennünket abban, hogy egybekelhessünk. Végül követtem szüleim tanácsát, és vérző szívvel igent mondtam Franz von Croner házassági ajánlatára. Günter persze megharagudott rám, de szerelme erősebb volt annál, semhogy kitéphette volna a szívéből. Hamar megbántam meggondolatlan döntésemet. Nincs értelme sajnálatatni magamat Ön előtt, de elmondhatom: kegyetlenül megszenvedtem házasságom minden percét. Majd eszemet vesztettem, amikor meghallottam, hogy a szerelmem időközben – hála az ön ajánának – kedvező vagyoni helyzetbe került, és most már lehetsége nyílt volna feleségül

venni egy magamfajta szegény lányt. Kénytelen voltam fejet hajtani a sors előtt, de éppúgy nem tudtam elfelejteni Güntert, mint ahogy Ő sem feledhetett engem.

Soha sem találkozhattunk négy szemközt, ezért gyakran a parkban várakoztam rá. Egy napon végre meg is láttam – de az Őn apjának a társaságában volt. Elrejtőztem a bokrok közé, hogy észre ne vegyenek, ők pedig véletlenül éppen előttem ültek le egy padra, így akaratlanul fültanúja lettem beszélgetésüknek, amit kinkeservvel végig kellett hallgatnom. A kedves apja ugyanis felajánlotta az Őn kezét Günternek. Mint mondta, terhes volt már számára az együttélés, nem akarta Őn miatt feladni a szabadságát. Günter leszögezte, hogy bár testvéreként szereti magát, de hű marad szerelméhez, azaz hozzám. A báró mégis rábeszélte tervére unokaöccsét, szabályosan eladta magát. Hozományként a birtok jövedelmének másik felét ígérte. Günter azért fogadta el az ajánlatot, mert én Croner feleségeként elérhetetlen voltam számára, ráadásul a báró adósának érezte magát. Még mielőtt beszélhettem volna vele, megtörtént az eljegyzés is, le kellett hát nyelnem ezt a keserű pirulát.

Engedje meg, hogy rátérjek arra, mi játszódott le bennem, amikor férjem halálával szabaddá váltam. A városba menekültem, csak hogy Günterrel ne kelljen találkoznom. Ám nem bírtam sokáig az önkéntes száműzetést, kedvesem hiánya visszahozott Cronersheimba. Talán meg tudja érteni, mennyire gyűlöltem magát, ezt már nem is titkolom. Őn volt az akadály a boldogságunk beteljesedésének. Mindketten viaskodtunk titkos érzéseinkkel, kerültük a négy szemközti találkozást, és egyetlen szóval sem említettük a múltat. Egészen a mai napig, amikor kettesben maradván, magával ragadott bennünket a vágy – és ebben a pillanatban lépett be Őn. Ítéljen hát el minket, ha tud! De én jóságosnak és igazságosnak ismertem meg, és esedezve kérem, adja vissza Günter szabadságát! Belőle hiányzik a bátorság ahhoz, hogy erre kérje Önt, nem akar fájdalmat okozni. De nekem van bátorságom hozzá, hogy megtegyem. A jelenlegi helyzetben mindhárman boldogtalanok vagyunk. Az Őn kezében a döntés, hogy boldoggá tegyen kettőnket, Önmagát pedig megszabadítsa egy méltatlan kapcsolattól. Többet érdemelt a sorstól. Ezt én mondom, aki eddig gyűlöltem. Most, hogy már mindent tud, megszűnt bennem a gyűlölet. Nem tehetett arról, hogy az apja eladta, mert nyűgnek érezte jelenlétét a házában. Ünnepelesen kérem bocsánatért. Várom gyors döntését.

Carry Croner

Kétszer futotta át Rita a levelet, mert első olvasásra nem akart hinni a szemének. Porig sújtva rogyott a székre, kifejezéstelen tekintettel meredt maga elé. Most végre tudott mindent, tudta, hogy piaci kofa módjára alkudoztak felette, így került annak a férfinak a „birtokába”, akiért rajongott, akinek hitt a szerelmében! A tulajdon apja tette ezt vele! Még ő sem szereti, senki sem szereti... Árvábbnak, elhagyatottabbnak érezte magát, mint bármikor.

Amint valamennyire kitisztult az agya, felemelkedett a székből. Alvajáróként támolygott az íróasztalhoz, és tollat ragadott. Egy levél írásába kezdett:

„Kedves Günter!

Mindent tudok immár, és képtelen vagyok tovább élni azzal a tudattal, hogy terhet jelentek apám és férjem számára. Légy boldog azzal az asszonnyal, akit szeretsz! Ha nem élhetek azért, hogy boldoggá tegyelek, meg is tudok halni érte. Senki sem szeret – halálommal sem fogok fájdalmat okozni senkinek. Bocsáss meg, ha az utadban álltam/ Kérlek, imádkozz értem, hogy a túlvilágon megtaláljam azt a nyugalmat, amit itt a földön hiába keresnék. Áldásom kísérjen! Kimondhatatlanul szerettelek.

Rita

Gépies mozdulattal címezte meg a borítékot, amelybe Carry levelét is beletette, és az asztalon hagyta egy szembeötlő helyen. Üres tekintete végigvándorolt még egyszer a szobán, mintegy búcsút véve, majd kilépett az ajtón.

Günter hasztalan próbálkozott bejutni feleségéhez. Végző elkeseredésében nem tehetett mást, ő is visszavonult a szobájába. Kétségbeesetten gondolt arra, hogy Rita most biztosan bűnösnek tartja őt, és még csak nem is tisztázhatja magát. Soha nem érezte át még ilyen mélyen, mennyire szereti őt.

Megpróbálta rendezni gondolatait fájdalomtól elborult elméjében. Az ablaknál állt, homlokát a hideg üvegnek szorította.

Kint, a kapu előtt lombjukat vesztett, öreg fák álltak, az ívlámpa fénye mintegy glóriát vont körük. Méltóságteljes nyugalomuk lecsendesítette kissé a férfi háborgó lelkét. Hirtelen összerezsent. Karcsú alak suhant le a lépcsőn, és sietős léptekkel eltűnt a parkban. Csak fehér ruhája villant elő itt-ott a tarka ágak közül.

Ritát ismerte fel a távozóban. A hideg ellenére fedetlen fővel, kabát nélkül merészkedett ki a szabadba. Vajon hova mehet ilyenkor? Nem volt ideje ezen töprengeni, azonnal utánaeredt.

Az előcsarnokban egy dolgára igyekvő inással futott össze.

– Azonnal hozzon valami meleg holmit a feleségemnek! – rivallt a meglepett szolgálóra.

Az felszaladt a lépcsőn, és pillanatokon belül megjelent egy takaróval. Günter türelmetlenül kitépte a kezéből, és futva tette meg az utat a sötét park széléig. Ott megállt, és tanácstalanul körülnézett. Melyik irányba mehetett? Nem látta sehol, így egy találmásra választott ösvényen rohant tovább. A lámpáktól gyéren megvilágított terepen nemsokára újra felvillant előtte a világos folt, amely gyorsan távolodott, mintha ki akarna szaladni a világból. Günternek feltűnt valami furcsa merevség Rita mozgásában, amint különös, megmagyarázhatatlan céltudatossággal igyekszik a tó felé. Villámcsapásként érte a felismerés, és egy pillanatra még a lábát is megbénította. Megtorpant, mintha feleségét hallotta volna: „Ha vissza kellene térnem a keserves tegnapha, megölné a bánat!”

Hirtelen ráeszmélve a veszélyre elkezdett rohanni, mint egy örült – virágágyásokon átgázolva, a legrövidebb úton a tó felé. A máskor oly romantikus félhomály most titokzatosnak, kísértetiesnek mutatta a kis tavat.

Ismét felbukkant a fehér ruha a sötétben, majd megint szem elől veszítette. Annál rémisztőbb volt, amikor hangos csobbanást hallott a víz felől.

– Rita, Rita! – üvöltött fel eszét veszítve.

De a másik már nem hallotta. Valami belső hatalom üzte, hajtotta, hogy a meredek rézsűről a sötét, hideg vízbe vesse magát.

Günter elhajtotta a takarót, ledobta válláról a kabátot, hogy ne gátolja a mozgásban, és lélekszakadva futott tovább. A partra érve eszelős tekintettel nézett körül, de csak a nyugodt, közömbös víztükör látványa fogadta. Illetve nem!

Egy helyütt fodrosabb volt a víz, majd a másodperc törtrészére valami fehérség is felbukkant, hogy aztán újra alámerüljön a mélybe.

Habozás nélkül ugrott a férfi a tóba. Néhány erőteljes karcsapással a fuldokló mellé ért, és megragadta a ruháját.

A jéghideg víztől eszméletét veszített lány nem tanúsíthatott ellenállást. Günter a csónak felé úszott, ahol sekélyebb volt a víz, máskülönben nem bírta volna egymaga a partra vonszolni az alélt teremtet. Szerencsére a félelem megacélozta izmait, és hamarosan ismét szilárd talajt érezhetett a talpa alatt. A pari menti fövényre fektette a hideg testet. Visszaszaladt a takaróért, majd gondosan bebugyolálta Ritát, a karjaiba kapta, és rohant vele vissza a kastélyba. Végtelennek tűnt számára az a szörnyűséges néhány perc, míg felbukkantak előtte az épület fényei. Messziről ráordított a kapunál álldogáló inasra, aki döbbenettel keveredő értetlenséggel bámult csuromvizes urára s a karjában tartott, eszméletlen bárónéra.

– A sofőr azonnal induljon orvosért! A feleségem elcsúszott a sötétben, és a tóba zuhant – zihálta kimerülten.

Az inas elvesztene a fejét: hol urának akart segíteni, hol a sofőrért rohant volna.

– Igyekezzen, riasszon mindenkit!

A hű szolgáló végre követte ura parancsát. Ijedten, álmos szemmel szállingóztak kifelé a már nyugalomra tért cselédek. Günter ügyet sem vetett rájuk. Odakint az autó felbúgó motorja jelezte, hogy a sofőr elindult a doktorért. Günter óvatosan vitte feleségét a hálósobájába, ahol lefektette a díványra. Nehéz volt a csődületet visszatartani, de végül csak Rita szobalánya és a rangidős házvezető nő léphetett be a szobába.

A két asszony levetkőztette Ritát, átdörzsölte kihűlt tagjait, majd melegen betakargatva az ágyába fektette. Közben Günter is száraz ruhát kapkodott magára, és már szaladt is vissza a hálósobába. Míg az orvos meg nem érkezett, a két asszony segítségével próbálta eszméletre téríteni feleségét – mindhiába.

Az orvos sokat tapasztalt szeme azonnal felmérte, hogy nem is annyira a hideg víz, mint inkább a fiatalasszony idegi kimerültsége okozta az eszméletvesztést. Megállapította, hogy nem nyelhetett sok vizet, mert nem észlelt fulladásos tüneteket rajta. A tudós férfi nem sokat kérdezősködött, hanem munkához látott.

Fáradozását siker koronázta: Rita halotthalvány ajka megremegett, de a szemét még nem nyitotta ki. A doktor mégis azt parancsolta az asszonyoknak, hogy hagyják abba a merev végtagok masszírozását, helyette inkább cseréljék le a takarót, és gondoskodjanak az állandó melegről. Majd a férjhez fordult, és diszkrétan félrevonult vele,

– Először is, báró úr, néhány pohár forralt bort „rendelek” magának a jeges fürdő után. A házvezetőnőjénél már intézkedtem ez ügyben. A legjobb persze az volna, ha maga is ledőlne – kezdte a fiatalemberre nézve.

Günter erélyesen tiltakozott.

– A forralt bort megiszom, de semmi esetre sem vagyok hajlandó ágyba bújni. Mondja, doktor úr, életveszélyben van még a feleségem?

Az orvos megigazította szemüvegét az orra hegyén.

– Közvetlen életveszély nem áll fenn. A meghülés következményeként persze nem lehet kizárni egy kiadós betegséget. De nekem inkább úgy tűnik, hogy a feleségének egy súlyos idegösszeroppanásból kell felépülnie. Most pedig követelem, hogy foglalkozzon magával is, báró úr! A forralt bor majd felmelegíti, és ha már semmiképpen nem akar lefeküdni, legalább öltözzön fel melegebb ruhába! Addig a betegünk mellett maradok.

Günter valóban cudarul érezte magát, bágyadság lett úrrá rajta. Türelmesen hagyta, hogy az inas bélelt kabátot terítsen rá, majd gyorsan felhajtott két pohár tűzforró bort, hogy máris induljon vissza a feleségéhez.

Amikor ismét belépett a hálósobába, a doktor éppen az asszony erőtlen pulzusát próbálta kitapintani. Rita még mindig csukott szemmel feküdt, összeszorított ajkai köré a fájdalom vésett árkot, amely idegenül festett a kedves arcon. Az orvos elengedte a kezét, és ismét a szomszédos szobába vonta Güntert.

– A kedves felesége jó ideig ki sem mozdulhat az ágyból – mondta félhangosan. – Ha visszanyeri az eszméletét, feltétlen nyugalomra lesz szüksége, kíméljék az izgalmaktól! Véleményem szerint erős lelki megrázkódtatás érte, mielőtt a vízbe esett. Nem szeretném tolakodó kérdésekkel zaklatni, báró úr, de a beteg gyógykezelését nagymértékben elősegítené, ha felvilágosítást adna, helyes-e a feltételezésem.

Günter elnyomott egy sóhajt.

– Igaza van, doktor úr. A feleségemet ma délután súlyos sokkhatás érte. Lehet, hogy annyira felizgatta magát a történeteken, – amiről nem szívesen beszélnék, – hogy nem figyelt a szűk ösvényre, és megcsúszott...

Az orvos felemelte a kezét.

– Elég, elég, báró úr! Ne is folytassa! És most adja a csuklóját, hadd vizsgáljam meg magát is! Követte az utasításaimat?

– Úgy tettem, ahogy mondta – bólintott Günter. – Már nem is fázom. Csak a feleségem miatti aggodalom miatt érzem magam olyan nyomorultul.

– Nyugodjék meg, rendbe fog jönni! Mindenesetre gyógyszert is hagyok a báróné asszony idegeire. És ne felejtse: tökéletes nyugalomra van szüksége, ez most a legfontosabb. Visszamegyek hozzá, megpróbálok egy kis bort vagy teát erőltetni belé.

– Önnel tartok.

Az orvos furcsa pillantással mérte végig.

– Tanácsolhatok valamit, báró úr? Kérem, tartsa magát távol a betegtől! Semmilyen izgalomnak, nem szabad most kitenni. Csak akkor menjen be hozzá, ha biztos abban, hogy megnyugtatóan hat rá a jelenléte. Egyébként ne!

Günter magára maradt tehetetlen fájdalomával. Zaklatottan járkált fel s alá, mígnem egy levélkét vett észre Rita íróasztalán, amely a nagy kavarodásban elkerülte a figyelmét. Baljós érzés kerítette hatalmába. Közelebb hajolva a saját nevét olvasta a borítékon. Kapkodva feltépte, nagyot fohászkodott, majd Rita búcsúsorainak olvasásába kezdett. Hideg borzongás járta át a testét.

„Senki sem szeret – halálommal sem fogok fájdalmat okozni senkinek.” Ezek a szavak kimondhatatlan kínnaal égették a lelkét.

Az asztalra borult, arcát tenyerébe temette, aztán megcsókolta a papírlapot, amely nedves lett könnyeitől.

– Szegény, drága kicsikém, hű szerelmem – suttogetta maga elé révetegen.

Mint aki egyszer csak észbe kap, hirtelen felegyenesedett. Mít is írt Rita?

„Képtelen vagyok tovább élni azzal a tudattal, hogy terhet jelentek apám és férjem számára.”

Vajon mit akart ezzel mondani? Ekkor látta csak, hogy a boríték még egy írást rejt. Széthajtogatta a papírt, és rögtön felismerte Carry lendületes kézírását. Égő szemekkel olvasta el ezt is. Minél tovább jutott, annál sötétebb kifejezést öltött az arca. Csoda, hogy az írás Rita eszét vette? Milyen élethű, hatásos elegyet gyúrt Carry Croner a valóságból és saját vágyaiból! És szegény Rita minden szavát készpénznek

vette! Micsoda szerencsétlen véletlen, hogy a hiúságában sértett asszony ki tudta hallgatni beszélgetésüket Viktorral! Ritának egyszerre kellett csalódnia apja és férje őszinteségében és szeretetében.

Reszkető düh fogta el, felugrott, és űzött vadként járkált körbe-körbe. Mit tehetne, hogy visszanyerje felesége bizalmát?

Igyekezett összeszedni a gondolatait, s kisvártatva már látta is maga előtt a megoldást. Először is apósát kell Valbergbe hívnia. És a jóságos Tronsfeldné bölcsességére, élettapasztalatára is szüksége lesz, ki kell előtte tárnia lelkét. Rögtön megkönnyebbült, és azon nyomban meg is fogalmazta a két táviratot. Talán még ma, lefekvés előtt kézhez kapják, s így holnap reggelre maga mellett tudhatja őket. Eltette a leveleket, és valamelyest megnyugodva tért vissza őrhelyére, a betegszoba elé. Az ajtó résnyire nyitva állt, azon át kémlelte, mi történik odabent. Látta, ahogy a doktor a zárt ajkak közé csepegtetett valami folyadékot, mire Rita szája meg-megrándult. Résnyire nyíló szemei azonban elárulták, hogy még nem képes felfogni a külvilágot.

Günter legszívesebben berontott volna a szobába, hogy szerelme lába elé vesse magát, de gondolt az orvos intó tanácsára.

– Így, nagyon ügyes – hallotta a kiszűrődő hangokat. – És még egy kanálkával... Jót tesz, ugye? És most aludjon! Minden rendben van, minden rendben.

Günter szeme megtelt könnyel. Összetörve roskadt le egy székbe. Akkor is ott ült még, amikor a doktor lépett hozzá.

– Az első veszély elmúlt, báró úr. A beteg mélyen alszik, remélem, sokáig élvezni majd az álom jótékony hatását. Életerős természete, szívóssága át fogja segíteni a nehézségeken.

Günter képtelen volt válaszolni, csak némán megszorította az orvos kezét, akinek tapasztalt szeme mélyebbre látott a lélekben, mint más embereké.

Carry Croner mihelyt hazaérkezett Valbergből, az íróasztalához sietett, és azon melegében, egyetlen hatalmas lendülettel megírta Ritának a levelet. Azonnal át is küldte Valbergbe. A futár azzal tért vissza, hogy teljesítette feladatát. Úrnője faggatására, hogy látta-e valaki, megnyugtató válasszal szolgált. A szobalányra bízta a levelet, aki személyesen adta át a bárónénak, amikor az egyedül tartózkodott a szobájában.

Carry tudta, hogy a kocka el van vetve, ezután már mindennek a tervei szerint kell alakulnia. Günter és az ő sorsa hamarosan el fog dőlni.

– Visszatérsz-e hát hozzám, Günter? Minden olyan lesz-e, mint régen? – suttogta maga elé szenvedélyesen, s vágyakozó pillantást küldött ablakából Valberg felé.

Még sokáig járkált nyugtalanul fel-alá, és várt – várta, mi fog történni...

Másnap reggel izgatottan futott be hozzá a szobalánya.

– Nagyságos asszonyom, ne ijedjen meg, de szörnyű dolgot hallottam az imént a kocsistól, aki az álmásról jött.

Carry nyugtalanul sürgette:

– Mi történt, Betty? Beszélj már!

– Alig merem elmondani. A fiatal Valberg báróné állítólag tegnap este a tóba vetette magát. A báró úr maga mentette ki a vízből. Egész este félholtan feküdt, élet és halál közt lebegett. Lehet, hogy meg fog halni a szegény kis báróné! A valbergi sofőr éppen a báróné apját és Tronsfeldné öngyűlöletét várta az álmáson, akiknek a fiatal uraság üzent. Istenem! Nem csodálom, hogy belesápadt a nagysága...

Carry valóban halottsápadt lett a hír hallatán. Nagy nehezen leküzdötte felgyülemelő félelmét, és ráripakodott a lányra.

– Butaság! Ne fecsegen itt összevissza, Betty!

– A kocsis magától a valbergi sofőrtől tudja! – bizonygatta igazát Betty.

– Menjen ki! Teljesen megrémített az ostoba locsogásával! Szeretnék még pihenni egy kicsit.

Amint a szobalány távozott, Carry az ágyra vetette magát, a párnák közé temetkezett, és keservesen felzokogott.

– Uram atyám! Csak ezt ne tedd velem! Nem lehetek bűnös senkinek a halálában. Én nem ezt akartam... Nem ezt!

Minden porcikája remegett, képtelen volt másra gondolni. Egyre csak Rita arcát látta maga előtt – halotthalvány arcát. Elviselhetetlen volt a látomás. Fogta magát, és gyorsan fölkel. Ekkor nyitott be újra bizalmas cselédje.

– Valberg báró levelét hozom – jelentette sértett hangon, amiért asszonya az imént megszidta szószá-
tyársága miatt.

– Jól van, távozhat – ragadta ki Carry indulatosan Betty kezéből a levelet.

A bűnös félelmével kezdte olvasni, mint akire bármely pillanatban lesújthat a gondviselés haragja.

„Nagyságos Asszonyom!

*Levele, amelyet feleségemhez intézett, valamint a tegnap délután történtek kétségbeesésbe kergették Ritámat. Végső elkeseredésében önkezével akart véget vetni életének. Csak a véletlenül múltott, hogy ész-
revettem távozását a kastélyból, s így követhettem. Sajnos késve érkeztem, és a végzetes lépést nem tudtam
megakadályozni, Rita a tóba vetette magát, de még éppen sikerült kiragadnom őt a halál torkából. Most
súlyos betegen fekszik, az pedig végképp beláthatatlan, lelkében micsoda rombolás történt.*

*Nem tartozik erre a lapra mélységes fájdalom, nem is ezért ragadtam tollat. Tisztázni szeretném vég-
re – amennyiben szükséges – a kettőnk kapcsolatát.*

*Kétszer avatkozott bele Kegyed ártón az életem folyásába: első ízben hűtlenségével, másodszor azon
kísérletével, hogy újra magához láncoljon. Nem tudom, tényleg azt hitte-e, hogy még szeretem, vagy szán-
dékosan hazudott Ritának a levélben. De abban biztos vagyok, hogy semmi okot nem adtam Önnek a re-
ménykedésre, amióta von Croner úrral házasságra lépett. Hogy végleg megszabadítsam végzetes tévedé-
sétől, közlöm, hogy a szerelmemet és a megbecsülésemet is eljátszotta örökre egykori álnok magatartásá-
val. Fájó sebet ejtett lelkemen, amelyet azonban hamarosan meggyógyított Rita tiszta lény. Szívemben
nem maradt más Kegyed számára, mint a pusztá sajnálat. Igen, szánakoztam Önön, mert láttam, mennyi-
re szenved házassága börtönében, amelybe saját magát zárta mérhetetlen pénzsóvárságában. Észre kel-
lett volna vennie rideg távolságtartásomon, hogy közöttünk vége mindennek. Nem utasítottam-e mindig
határozottan vissza a próbálkozásait, hogy újra magához láncoljon? Éppen ezért nem értem, miképpen
merészelte azt írni a feleségemnek, hogy szeretem magát.*

*Nem elégedett meg azzal, hogy megfosztotta Ritát a szerelmembe és hűségembe vetett hitétől, de még
az apjában is csalódnia kellett. Ön becsstelen módon kihasználta, hogy kihallgatta az apósommal folyta-
tott beszélgetésemet.*

*Mélységesen fájjalom, hogy nem gyóntam meg mindent feleségemnek, és nem vigyáztam rá jobban. Be
kellett volna zárnom a házamat Ön előtt, miként ezt mostantól meg is teszem.*

Günter Valberg”

Sokáig nézte az asszony mereven a levelet. Szíve lázadozott az irigy sors ellen, amely újra megtagadta
tőle a boldogságot. Minden összeomlott benne. Szenvedélye ellobbant – csak maréknyi kihűlt hamu ma-
radt utána a szívében. Öregnek, elgyötörtnek, minden földi gazdagság mellett is nyomorultnak érezte ma-
gát. Felébredt lelkiismerete: mit cselekedett vakságában. Önző szerelmében, amely ahhoz mégis kevés
volt, hogy lemondjon érte a fényűző gazdagságról! Élete legkeservesebb órája volt ez.

Miután a báró és Tronsfeldné önagysága megérkezett, Günter töredelmes vallomást tett előttük. Mé-
lyen megrendülve hallgatták. A halál közelsége Viktorban különös gondolatokat, félelmeket ébresztett, s
az apai szeretet diadalmaskodott benne minden könnyelműsége és kicsinyes önzése felett. A tábornokné
is megértőnek mutatkozott, bölcs asszony volt, aki ismerte az emberi természetet, és meg tudott bocsáta-
ni. Nem illette szemrehányással a két Valberget akkor sem, amikor tudomására jutott a valóban dicstelen
tóparti beszélgetés. Lelkét mélységes szánalom töltötte el Rita iránt.

Eltelt négy nap. Rita egyszer-egyszer felébredt mély álmából, magatehetetlenül hagyta, hogy beadják
az orvosságát, majd hamarosan ismét álomba zuhant.

Így jött el az ötödik nap. Éjszaka Rosa virrasztott úrnője ágyánál, majd Tronsfeldné órködött a beteg
nyugalmára. Tíz óra felé megtörtént a csoda. Rita végre éledezni kezdett, tekintete kitisztult, újra éber
csillogott.

– Nénikém – rebegette elhaló hangon.

– Igen, kedvesem?

– Mit csinálsz az ágyamnál?

– Egy kis ételt szeretnék adni neked. Nem vagy éhes?

– De, farkaséhes vagyok.

Az idős hölgy nagyon megörült ennek, emlékezett az orvos szavaira: „Ha majd a betegünk gyomra el-
kezd követelőzni, ismét minden rendben lesz.”

Egy pohárka testes bor állt készenlétben tojássárgájával elkeverve. A tábornokné óvatosan a beteg szá-
jához emelte a poharat, és itatni kezdte. Rita nézte a kedves asszony arcát. Szeme egyszer csak összeszű-
kült, és felindultan eltolta magától a gondoskodó kezét.

– Nem kérek többet.

– Csak egy keveset egyél még, gyermekem!

– Beteg vagyok? – tűnődött Rita félhangosan.

– Igen. Kicsit meghűltél...

Hirtelen fény gyűlt az agyában. Kiegyenesedett, és riadtan meredt Tronsfeldné arcába. A felismeréstől
nyöszörögve zuhant vissza párnái közé.

– Miért nem hagyatok meghalni?

A két férfi a szomszéd szobában hallgatózott. Günter az izgalomtól reszketve felugrott, hogy átrohan-
jon feleségéhez, de Viktor erősen megragadta a karját.

– Türelem, fiam – suttopta.

A tábornokné gyengéden megsimogatta Rita fejét.

– Pihened kell, lányom. Nem szabad ilyen butácska gondolatokkal foglalkoznod.

A beteg görcsös félelemmel ragadta meg a karját.

– Günter nem jöhet be ide, hallod, ne engedd be! Könyörögve kérek!

– Nem jön, légy nyugodt!

Bágyadtan eresztette el az asszony kezét, majd egy ideig súlyos csend nehezedett a szobára. Rita a
mennyezetet bámulta, próbálta mozaikszerű emlékképeit összerakni. Könnyek szöktek a szemébe. Csen-
des, vigasztalan zokogása összeszorította Tronsfeldné torkát, de bízott a sírás lélekgyógyító erejében, így
nem próbálta csitítgatni, csak olykor-olykor törölte meg sírástól eltorzult arcát. Lassanként elapadtak Rita
könyvei.

– Így, gyermekem, mindjárt sokkal könnyebben érzed magad. Úgy látom, visszanyerted az emlékeze-
tedet. Most feküdj nyugodtan, és hallgass rám! Vagy aludni szeretnél?

– Meg akarok halni. Nem tudok így tovább élni! – tört fel a betegből a panasz.

– Dehogynem. És nemsokára hálás leszel a férjednek, amiért visszahozott az életbe. Nem is sejtéd, lá-
nyom, milyen iszonyú szenvedést okoztál volna Günternek és apádnak, ha oktalan szándékod megvalósul.

– Senki sem szeret. Talán te, egy kicsit, de rajtad kívül mindenki számára csak teher vagyok. Tudom.

– Semmit sem tudsz, gyermekem, az égvilágon semmit. Szerencsétlen körülmények láncolata és egy
asszony gonosz mesterkedései zavarták össze az eszedet. Carry Croner eltorzította, meghamisította a té-
nyeket levelében. Higgyél nekem, apád nagyon szeret. Günter is imád téged, és csak téged.

Hasztalan gyözködte a lányt: ő végighallgatta ugyan, csak egyszer-egyszer nyögött fájdalmasan közbe,
de a végén elkeseredetten válaszolt:

– A jószándék mondatja ezt veled, nénikém, segíteni akarsz rajtam. Mégsem hihetek neked. Nem lehet
annyira szégyentelen egy asszony, hogy a férfi nyakába ugorjon és megcsókolja, ha egyszer az nem is
szereti.

– Te oktondi gyermek, annyi furcsaság fordult már elő az életben! Különbözik pedig lehet, hogy Carry
Croner még mindig bízott Günter szerelmében. Elvakultságában talán nem akarta tudomásul venni, hogy
a férjed közönnyel viseltetik iránta. Günter téged szeret, hidd el nekem! Ha tudnád, hogy reszket az élete-
dért, milyen epedve várja, hogy szólítsd, és ő maga mondhasson el neked mindent! És az apád, az a meg-
rögzött agglegény is szeret, még ha ragaszkodik is a szabadságához! Tudta, hogy Günterben remek társra
lelsz, aki elkényeztet, a tenyerén hordoz. Aggódnak érted, várják bocsánatodat, és megkértek, legyek a
szószólójuk. Hadd vigyek nekik örömhírt!

Rita szomorúan és a hosszú beszélgetéstől kimerülten nézett rá.

– Nem haragszom senkire, mondd meg nekik, hogy mindent megbocsátok. Nem hibáztathatok, amiért
képtelenek voltak szeretni engem.

– Bejöhetnek hát hozzád?

– Nem! Nem kívánom őket most még látni! – kiáltotta Rita ijedten.

– Rendben, de ígérd meg nekem, hogy kivered fejedből az ostoba gondolatokat! Higgyél férjed igaz
szerelmében!

Rita felnyögött, lelkében a hit és a kétség vívta ádáz csatáját.

– Nem tudom... nem megy... Valami megszakadt, összetört bennem... igen, a hitem, a bizalmam...

Az idős hölgy gyengéden félresimította Rita haját a homlokából.

– Először gyógyulj meg, gyermekem! Hiszem, hogy magadtól is rá fogsz jönni az igazságra, és Günter iránti szerelmed megmutatja majd neked a helyes utat. Csak a lelken akartam könnyíteni. Ne is beszéljünk erről többet! Egyél még valamit az én kedvemért, hiszen olyan gyenge vagy.

Addig esedezett, míg Rita szót nem fogadott. Újra leküzdhetetlen álmoság vett rajta erőt, szemei lecsukódtak. A tábornokné az ágya mellett maradt, és azon morfondírozott, hogyan lehetne segíteni a fiatalokon.

Újabb nap telt el. Rita sokat aludt, és már evett is egy keveset. Az orvosa elégedett volt vele, de továbbra is feltétlen nyugalmat rendelt számára.

A tábornokné megkérte Rosát, váltsa fel Rita ágya mellett. Majd Günternél intézkedett, hogy helyezesse készenlétbe számára az autót.

– Kirándulni készül? – puhatolózott Günter, aki már megszokhatta, hogy az asszony semmit sem tesz ok nélkül.

– Úgy is mondhatnánk – felelte Tronsfeldné különös mosollyal. – A szomszédba megyek, Cronersheimba.

– Cronersheimba?

– Igen. Hosszú vívódás után arra a meggyőződésre jutottam, hogy csak az a személy képes visszaadni Rita hitét, aki szétrombolta azt. Ezért akarok Carry Cronerral beszélni.

– Előre látom az útja kudarcát, barátám – kapcsolódott be Viktor is a beszélgetésbe. – Nem hinném, hogy az a nő segíteni tudna, akarna rajtunk.

– Várja ki a végét, báró úr!

Nem sokkal később már Cronersheimban is volt. Az inas bejelentette úrnőjénél, aki azonnal fogadta. Carry a szoba közepén állt sápadt arccal, szemében félelem ült.

– Asszonyom, a látogatása meglep. Nem merek rákérdezni jövetele okára – hebegte.

A tábornokné azonnal felmérte, hogy nem egy megátalkodott gonosztevővel áll szemben.

– Először is, jó napot akarok kívánni.

– Hála Istennek, ön mosolyog! – ragadta meg Carry új reményre ébredve a feléje nyújtott kezét. – Már attól félttem, rossz hírt hoz...

– Attól félt, gyászjelentéssel érkezem Valbergből. Tévednék?

– Nincs egy nyugodt percem azóta, amióta értesültem róla, mit tett magával Rita Valberg. Én vagyok a világ legboldogtalanabb embere. Nem így akartam, higgye el nekem! – esküdzött egy székre rogyva.

– Hiszek önnek. Tudom, hogy nem látta át, milyen lavinát indított el. Maga sem volt ura cselekedeteinek, teljesen hatalmukba kerítették önző vágyai.

Carry bűnösségének tudatában bólintott.

– Ó, ha tudnám, hogy tehetném jóvá, amit elkövettem!

– Szaván fogom – nézett rá az idős hölgy komolyan. – Hallgasson meg! Rita lelkileg teljesen összetört, mert elvesztette a hitét férje és apja szeretetében. Talán nem tudja, milyen cudar, mostoha gyermekora volt, és milyen kevés szeretetet kapott. Érthető, hogy ekkora traumát okozott neki az újabb csalódás. Ön megfosztotta boldogságától, szerelmétől, hitétől! Feltártam előtte mindent, de hiába: mély gyökeret vert benne a kétely. Kérem önt, adja vissza, amit elvett, írja meg az igazságot, tartozik ennyivel neki és a saját lelkiismeretének. Pusztítsa ki szívéből a gyanakvás írmagját is! Önön áll vagy bukik két szerencsétlen szerelmes sora.

Carry felugrott, buzgott benne a tenniakarás.

– Nincs rá szükség! Megfelelőbb eszközt is tudok, amely visszaadhatja Rita asszony hitét és bizalmát szeretteiben. Várjon egy pillanatot!

Fél perc múlva egy borítékkal a kezében jelent meg.

– Günter bárótól kaptam ezt a levelet, a szerencsétlenség másnapján. Ez fényt derít az igazságra, s ha Rita asszony elolvassa, nem fog többé kételkedni. Kérem, tolmácsolja neki egy megtért lélek bocsánatkérését. De nem: inkább magam írok néhány sort a levél végére. Mondja meg neki, hogy nem fogom többé keresztezni az útját, visszaköltözöm a szüleimhez. Később talán a várost is elhagyom, egy hosszabb utazást fontolgatok.

A következő sorokat írta Günter levelének a végére:

„Bocsásson meg nekem! Kérem, ne átkozzon el engem, megtévelyedett asszonyt, aki ilyen gonoszul bánt Önnel. Carry Croner”

Így adta át a levelet, amely az utolsó reménysugarat jelentette a tábornoknének.

– Köszönöm önnek, Carry. Kívánom, hogy lelje meg nyugalmát.

Az asszony fáradságot nem ismerve sietett vissza Valbergbe. Első útja Ritához vezetett, aki továbbra is fásult közönnyel feküdt.

– Micsoda hanyag ápolónő vagyok én! Hogy is hagyhattam magára ilyen hosszú időre, gyermekem! – korholta magát, de hangja vígan csengett.

Ritát nem tudta jobb kedvre deríteni.

– Szükséged volt a friss levegőre – mondta bágyadt mosollyal.

– Rosa szerint szófogadó voltál, és szépen megetted a levest.

– Éhes voltam.

– Nagyszerű! – ragyogott fel az asszony arca. – És amiért jól viselkedtél, hoztam neked egy szép ajándékot.

Ritának kikerekedett a szeme.

– Hát hol voltál?

A tábornokné bizalmasan előrehajolt, mint akinek fontos közlendője van.

– Cronersheimban, Carry asszonynál.

Hirtelen vér tolult Rita arcába.

– Tőle semmi olyant nem tudsz hozni, amivel örömet szerezhetnél nekem – mondta keserű fájdalommal.

A tábornokné elővette a levelet.

– Ezt ő küldi neked. A levelet a te Güntered írta Croner asszonynak első indulatában, közvetlenül a szörnyű eset után. Nem lehetett könnyű Carry számára sem, hogy megmutassa neked. Most magadra hagylak, olvasd el figyelmesen, azután pedig már biztosan nem az én társaságomra lesz szükséged...

Rita reszkető kézzel nyúlt az írásért. Tronsfeldné homlokon csókolta, majd átment a szomszédos szobába, és félig behajtotta maga mögött az ajtót. Sejtette, hogy Güntert itt találja. Az ablak előtt állt, és nyugtalanul kapta fel a fejét, amikor az asszony belépett.

– Kedves Günter, most elmegyek öreg barátomhoz, egy kicsit szórakoztatom, míg a leánya magához nem szólítja. Ha Rita a levél végére ért, egyetlen emberre lesz szüksége. Hegyezze hát a fülét! És sok szerencsét! – mondta a tábornokné, és csendesen elhagyta a szobát.

Günter türelmetlenül hallgatózott. A résnyire nyitott ajtón át láthatta Ritát, amint félig fekvő helyzetben a levelet olvasta. Egyre sűrűbben vette a levegőt, a papírdarab meg-megremegett a kezében. Végül hangosan felzokogott, fejét kétségbeesetten fúrta a párnák közé.

Güntert erőnek erejével sem lehetett volna visszatartani, hogy feleségéhez ne rohanjon. Térdre rogyott az ágyánál, s forró szerelemmel ölelte magához.

– Rita! Rita! Drága kis feleségem! – suttogta lázasan, s érezte, hogy az erőtlen test reszket a karjai között.

Rita a férje felé fordította elkínzott arcát, s látta Günter könnyörgő tekintetét. Egymás szeméből olvasták ki a választ gyötrő kérdéseikre, s lassanként mindketten megnyugodtak. Szerelmes tekintetük fogva tartotta egymást, s mennyei béke szállta meg lelküket.

– Günter, Günter! – kezdte Rita félénken, bocsánatkérő reménykedéssel és mégis boldogan. Napok óta először szól hozzá.

Nem volt szükség a szavakra. Günter szorosán ölelte kedvesét.

– Szerelmem, most már hiszel bennem, a hűségemben? Meg tudsz bocsátani, amiért azt hittem, jobb a kapcsolatunknak, ha eltitkolom előtted, ami egykor Carry és köztem történt?

Rita a karjába simult, és ráfüggesztette gyermekien tiszta tekintetét.

– Tényleg boldoggá tudlak tenni? Képes vagy elfelejteni Carry Cronert mellettem? – kérdezte szelíden. Hosszú, kiéhezett csók volt a válasz.

– Szerelmem, hát nem érzed, mit jelentesz nekem? – suttogta a férfi szenvedélyesen. – Nem érezted-e az együtt töltött, boldog órákban? Szeretlek téged, te vagy minden gondolatom. Ami egykor ahhoz a másik asszonyhoz fűzött, meghalt bennem rég. Te vagy az én boldogságom!

Sokat szenvedett, poklok tüzében edzett lelkük jobban szomjazott az együttlétre, mint bármikor. Bensőséges beszélgetésben gyónták meg egymásnak az átélt fájdalmakat, hogy szerelmük újra a régi, tiszta fényében ragyoghasson.

Günter csak nagy sokára eszmélt rá, hogy másvalaki éppúgy áhítozik Rita bocsánatára, mint ő. Elmesélte, mennyire aggódott Viktor báró leányaért, s mennyire szereti őt. Rita önfeledt boldogsággal hallgatta. Mit meg nem bocsátott volna e szent órán!

– Látni akarom a papát, Günter. Kérlek, hívd ide!

– Mindjárt, szerelmem, csak hadd maradjak még veled egy kicsit, hogy megbizonyosodjam, tényleg nem álmodom! A karjaimban tarthatlak újra boldogan, egészségesen. Mondd, hogy boldog vagy, édes Ritám, egyetlenem!

Güntert még soha nem csókolta meg asszony ilyen szenvedélyes szerelemmel.

– Hadd őrizzem szívemben a titkot – mosolygott rá Rita felhevült arccal – nehogy megirigyeljék tőlem az istenek!

Viktor bárót még jó darabig bizonytalanságban hagyták a szerelmesek, mígnem Günter hívó szavára lélekszakadva rohant lányához. A szeretet és megbocsátás áldott órájában e két ember is újra egymásra talált.

Carry elhagyta Cronershelmet. Egy ideig a szüleinél tartózkodott, majd hosszú utazásra indult velük. Időközben Platen ezredes nyugállományba vonult, és gazdálkodással szándékozott eltölteni hátralévő éveit a cronersheimi birtokon.

Carry a nyár végén, egy világtól félreeső, hegyi gyógyüdülőben újra találkozott Herbert herceggel, aki elhalmozta gyengéd figyelmességgel, és igyekezett meghódítani a szép, fiatal özvegyasszonyt.

Egy évre rá megkérte a kezét, és Carry rövid habozás után igent mondott. Szűk családi körben, csendesen ülték meg az eljegyzési ünnepséget.

VÉGE